

Ča - more - judi

21

Ča - more - judi
21

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Mirela Mijić

Urednici:
Dragana Đurić
Mirela Mijić
Željka Alajbeg

Likovni urednik:
Bruna Ovčar

Logotip Ča - more - judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu:
Ella Buktenica: Grad u noći
1. razred, OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

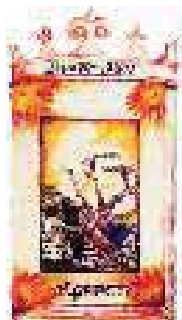
Tisak:
Pronto-grafičke usluge d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
21. pjesnički susret

Nečujam, 26. travnja 2019.
u sastavu 29. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2019

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si неко
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

POEZIJA

Tea Pipunić: Čuvita, 8. razred OŠ Grohote

MORE MOJE

More je ka ljubav,
ka srića, ka tuga...
Kad pune bura oli jugo
more je divje.
Kad vitra nima
cilo je mirno,
ka uje, ka dite...
Kad padne kiša,
na njemu vidi se
ijadu kapi.

*Luka Djirlić, 6. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

GLEĐAN MORE

Na stini sidin
i gledan more sinje.
Gledan pučinu
i val ča reste.

Na stini sidin
i gledan brodicu bilu
ča je vitar nosi moren.

Na stini sidin
i gledan svu lipotu
i jubav mora
ča je u njemu.

*Magdalena Lovrić, 6. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

MOJE MORE

Evo me ovod,
u najlipjem dilu svita,
di maslina sveto uje daje,
a svaki dobri čovik sriću mirita.

Ovod je naše more,
jubav i radost nan sva,
njegovoj se velikoj lipoti,
uvik divin ja.

Čas je mirno,
a čas se grubo vaja,
reste, pini se i blišči,
i s vitrom zabavja.

Ribarin je svetinja,
a furešti mu se dive,
litrataju ga svaka lita,
s naše lipe rive.

*Domina Mornar, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

ČOVİK I MORE

Uz čovika more, uz more čovik,
ribarskon mrižon vezani navik.

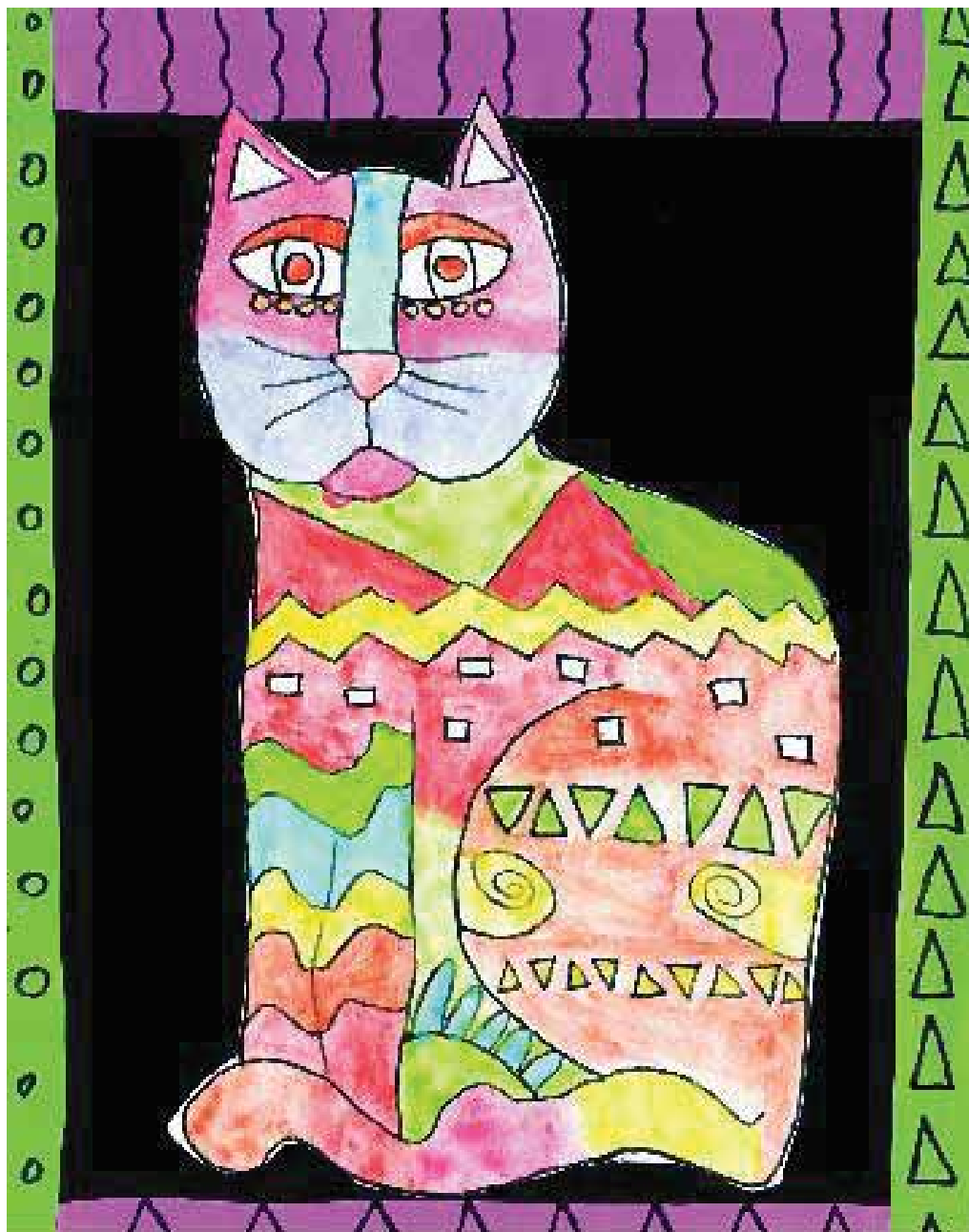
Ne mogu uteč ni jedno ni drugo,
u ton se bisu rađaju bura i jugo.

More pini na škoj se penje
iz utrobe svoje baca kamenje.

Al' neveri svakoj smiraj dođe,
vitar se ferma, bis ga prođe.

Bonaca zove u ribe poč
čovik i more, mirna noć.

*Mila Školjanac, 5. razred
Mentor: Mirela Carev Žnidarec
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

Lana Pavlović: Mačka, 6. razred OŠ Grohote

A ČO MUORE SNI?

Kako mi je muore uvik prid oči,
Češće se zapiton
Čemu sve svidoči.
I o čemu muore sni?
Je o brodima i kajićima,
Ili o trajektu ča vamo, tamo plovi?
Je o bonaci od koje mu se spi,
Ili o buri koja mu štumak uzvarti?
A baž i o mojin parstima koji mu guodidu
Kad ga ništo sarbi.
Ča bilo da bilo nijeću nikad znat.
A muore će i daje i snit i spat.

*Miriam Cvitanić, 3. razred
Mentor: Marina Soljačić
OŠ Bol, Bol*

MUOJ LIMUN

Limun u mojemu vartlu
Žuti se i vonjo.
Limun u mojemu vartlu.
Volin ga, a i on mene.

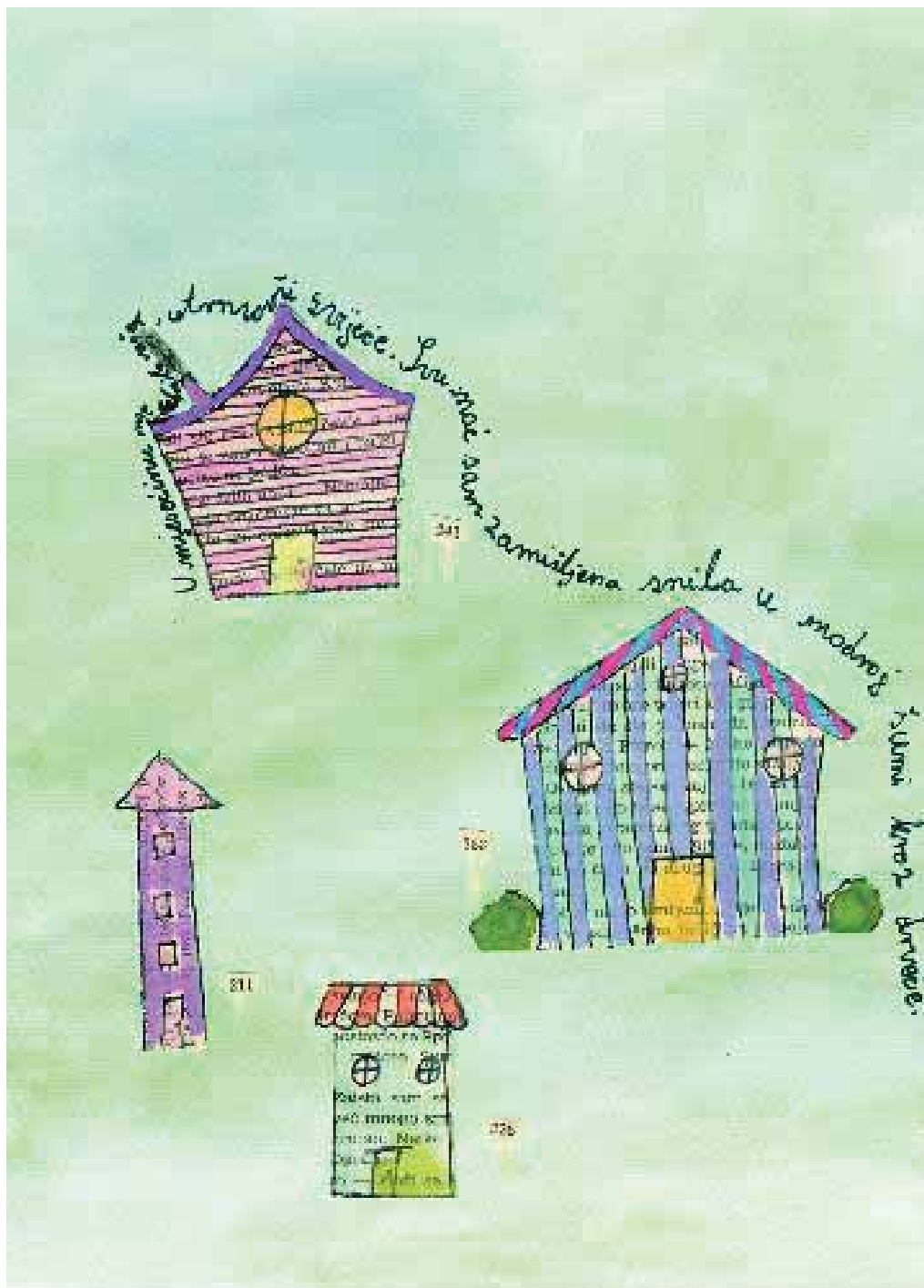
Kad mama čini koloč
zavonjo muoj limun
i nojdražji mi je to vuonj.

Volin ga zimi kad se zažuti
A i liti kad je zelen.
Volin ga i kad na njega
S parvin gloson primalića
Dohodidu zlotne čele
i dvo molo tića.

Limun je gospodor mojega vartla.
Lipota njegova svih je osvojila.

U sjećanju mojemu
Puno tega će pasat,
Ali limun iz mojega vartla
U njemu će zauvik ostat.

*Ana Novačić, 3. razred
Mentor: Marina Soljačić
OŠ Bol, Bol*

Lina Blagaić: San, 7. razred OŠ Grohote

DIČJI SMIJ

Ča je lip dičji smij!
Kad ga ne bi bilo
sunce bi se najidilo
i za oblake sakrilo.

Sviton bi se
dobrota širila
kad bi dica judima
malo svoga smija podilila.

*Lana Radočaj, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

NAJLIPŠI DAR

Tila bi za blagdane
darovat najlipše darove.
Ma sve mi se pari
da su to obične stvari
i da tribaju biti
u čaroliju zaviti.
Mamin miris
zavit ću jubavju,
u tatin stavit puno smija.
A baki ću dat cviče
sa mirison sriće.

*Anja Šušter, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

DI IDU VALI

Nagrne li jugo
podigne se val
i zapriši na žal.
Val za valon
jubi se sa žalon.
Onda se privrće,
pini se,
štrapa,
bisni,
tura,
tira jude s mula,
na korniž poskoči,
postole in namoči.

*Roko Vrgoč, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

DIŽEN SVOJ GLAS ZA MORA SPAS

Okriće jugo
Diže se val,
Izbacija škovace
Na bili žal.

Ribe se guše
Galebi ruše,
A dupin cvili:
Ne dan dom mili!

Ja volin more
I njegov sjaj.
Molin vas čuvajmo
Ovi plavi raj.

*Roko Vrgoč, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

VITAR PLETE USPAVANKU

Vitar huji,
nima mira,
sve krošnje
raščupa,
ladnin ih prstima dira
ka zlatne tipke,
pa se smiri,
svira sve tiše
najtišu
jesensku uspavanku.

*Nikolina Zubčić, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

Bepo Begović: Drvo, 1. razred OŠ Grohote

PRID MOREN NIMAN TAJNI

Kako da ti se sakrijen
kal si kroj mene?
Kako da ti ne rečen
ča mi dušu stišće?
A ti, muore?
Uvik me slušoš,
i ne brontuloješ,
ni ne mrnješ.
I fola ti
jerbo i jo tebe slušon,
i gledon,
i bojin te se.
Ma te i volin.
I sve ću ti reć.
I nieću uteć.

*Mia Martinić, 8. razred
Mentor: Ana Bašić
OŠ don Lovre Katića, Solin*

MORE NAŠE PLAVO ČA NAN ŽIVOT DAJEŠ

Znote čo!
Pasono san lito
u plícok sela
kal san s nonon
dvuor pomela.
I gledon kolo sebe
gavun, sipa, grancigula, vlasuja
čakulodu, mrnjedu i grijedu
svak svojin putijen.
U škurinu,
u dubinu,
a meni somo polci viridu.
Ma vajo da te lipo gledon,
i čuvon
jerbo ča bin jo bez tebe
ča bin bez soli?

*Mia Martinić, 8. razred
Mentor: Ana Bašić
OŠ don Lovre Katića, Solin*

Ella Buktenica: Grad u noći, 1. razred OŠ Grohote

KAMENA KUĆICA

Kamena kućica,
didovine moje u poju sama stoji
i masline broji.

Sama i zaboravjena,
ostavjena na milost današnjemu svitu,
a na spomen prošlin vrimen,
smija, sriće i teškog života.

Bilo in je teško,
ni bilo pinez za sve ča triba,
ali je bilo jubavi.

Kad bi se brale masline,
cila bi famija pomagala, brala
i sklanjala se u nju,
za kiše i nevere.

*Marijeta Cecić, 7. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

HRVATSKA

Dok kroz kalete vitar nosi miris ribe,
dok kroz šumu šumi,
dok kroz žito leluja.

Dok Cetina kroz krš žubori,
dok Čikola u stine zavire,
dok Sava kroz doline mirno teče.

Dok Dalmatinci igraju na balote,
dok Ličani cipaju drva,
dok Slavonci ovce vode na pašu.

Dok ovo malo što nas ima,
stojimo sami na svome,
na staroj didovini.

U jednoj jedinoj,
Lipoj Našoj,
U zemlji Slavena,
U Našoj Hrvatskoj!

*Tonći Cecić, 6. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

NAŠI JUDI

Naši judi, dobre ćudi
puni lipote igraju balote.

Svak sa svojon žejon
svak sa svojin snon.

Svak o svon poslu ide
a misto vrije puno sriće.

Igra se briškula
dok se u teći kuva mušula.

Po kaleti judi mudruju
dok brodi u daljinu, putuju, putuju.

*Nika Jakupčević, 7. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

PROLITNJI DANI

Osvanu je sunčan dan
čini se ka san.
Tice pivaju,
stabla se minjaju
Trava reste
i više nije malena.
Prolitnji dani duže traju
i mame dicu
da se vanka igraju.

*Lena Mustić, 3. razred
Mentor: Senija Nejasmić
OŠ Grohote, Grohote*

Maja Firizin: Mačka, 6. razred OŠ Grohote

BODNJI DON

Na Bodnji don
ribe se ji,
zato tuko hitit mriže
don pri.

Bez bakalora
Bodnji don ne more pasat,
zato užomo u butigu poč
i oko bakalora malo tantat.

Kad se svi oko stola okupimo,
nono parićo malo brujeta za polit
jer, od starine,
niko se ne bi
dinjo kupus taknit.

Nakon ća izimo,
cilo vrime niko
broji.
Zato slatkariju žvelto izvadimo.
Nikad je ni malo,
al ni je nikad ni ostalo.
A kad se izvade pašurate,
za minut moreš –
nosit prozne pjate.

*Tara Damjanić, 5. razred
Mentor: Maja Božiković
OŠ Jelsa, Jelsa*

PAŠURATE MOJE NONE ANĐELINE

Pašurate moje none Anđeline
Ne da su dobre, nego su prefine!
Otkrit ću von jednu tajnu
Imon za to recetu sjajnu!
A ona kuri ovako...
Jedan dva tri
Zadovoljni smo mi svi!
Jedna mirica cukara, dvi rakije,
pazi da te ne napije.
Tri mirice vode kuridu
stav na ogonj da uzavridu.
Kad se to ohlodi strašno
onda dodoj brašno.
Sve to tuc pajkon bez muke,
Pazi da te ne zabolidu ruke!
Kad se to dobro ohlodi
dodoj vonje, limuna, vanilije, to godi.
Onda stav uje na ogonj,
vidit ćeš kojim je to lipi vonj.
A, tek kad jednu provoš,
onda ćeš pitat još!

*Jasna Ćurin, 6. razred
Mentor: Marina Ćurin
OŠ Jelsa, Jelsa*

VARBUOVAŠKI RIBOR

Ujutro,
rano, rano, rano,
naš stori ribor
digne se iz one
mieke, mieke posteje.
"Da je bilo još malo odspat!"
Al ča će?!
Zno da tuko lavurat,
ženi i dicit spize dat.
Pa skoči on u kaić,
odriši konope,
digne sidro
i eno ti ga,
već je izošo iz vale.
A kad se torno,
oko puodne,
kad zvono sa Tvrđave zvoni,
izvadi mriže i sinjole.
Poslin obida gre bokun leć
jer zno,
da mu tin isti, dobri, stori posol
nikud neće uteć.

*Nina Majdak, 5. razred
Mentor: Maja Božiković
OŠ Jelsa, Jelsa*

ČA JE LIPO

Ča je lipo ovo naše more
i hodit u store dvore.
Ča je lipo slušot kako moja nona provje
svoje štorije store.
Ča je lipo na peškariju hodit,
ribu kupit i posli je lipo izist.
Ča je lipo blizu mora hodit,
gledot ribe kako plijedu
i ribare kako ih lovidu.
Ča je lipo čut kako plavičice kantaju
i jedna drugu dozivjedu.
Ča je lipo kad dojde lito,
u more skokat i plivot.

*Nika Barbić, 6. razred
Mentor: Marina Ćurin
OŠ Jelsa, Jelsa*

Toni Firizin: Grad u noći, 1. razred OŠ Grohote

STARA KUĆO OD KAMENA

Moja kuća već je dugo pusta
Oko nje je magla,
Gusta visoka trava
I sve izgleda kao da spava.

Bivao sam u njoj
Najsritniji na svitu
Jer je kuća ova
Ka čovik, dušu imala.

Sada mene duša boli
Jer mi vatra u kući ne gori.

Iako je sada pusta
I strašno škripe vrata njena,
Mom srcu najdraža je
Stara kuća od kamena.

Ni svitla više u njoj nema,
Ostala su samo blida sićanja,
Ka misec u mrkloj noći
Da me zvizdi mojoj vodi.

*Albin Ahmeti, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

SPREMA SE NEVERA

Nebo pada na zemju.
Škure lupaju,
vitar fijuče.
Brodovi na moru
skaču na valove.
Ogromni val
razbija plažu.
Ćaća ide na brod,
gleda konope.
Baba mete dvor od lišća.
Bura sve jače diže more.
Reful ponese katrige i pitare.

Straj se uvlači u kosti,
dan je pocrnija.
Judi idu ća u kuće
i zakračunavaju vrata!

*Roko Čepić Zokić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJ JE ČAĆA RIBAR PRAVI

Prije dana on se diže,
Vadi i rasteže mriže.

Pali pentu ide dizat parangale
Gleda okolo da ga tko ne sinjaje.

A naveče on pod feral gre poč
Jer s ostiman ima najveću moć.

Po natjecanjima on je uvek prvi,
Zna on di se za ribu bruma i mrvi.

*Drago Čopac, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

NIMA VIŠE

Nima više moje babe,
Moje radosti i topline.
Nima više onih priča
Ča su ladne večeri ugrijale.

A i dida je za njom pošla
Ka da bez nje ne more,
Otišle su vridne ruke
Ča su u poju i kući sve znale.

Sad kad dođem u našu kuću,
Ladno je i tamno,
Nima dide da naloži,
Ni babe da skuva jelo.

Ništa više nije ka prije
Ni kuća nije ista,
Sad su joj puste sobe
I vlada tišina.

*Petra Jerčić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

STARA KUĆA

Još stoji u selu mom
Iskovana kamenon i rukon
Moga dida.
Čvrsta je ka deblo najvećeg hrasta,
A jaka ko nemirno more.

U svojim zidima
čuva puno štorija
O svojim judima
Ča su ulazili i izlazili iz nje
U smiju i suzan.

Još se sićan
Dida koji je govori:
To je tvoje, a ne bilo čije!
Dide dragi, ništa ni mi draže
Od naše stare bile kuće!

*Roko Juričić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

PLAVI SAN

Miris zlatnog lita
U zelenoj pismi cvrčka spava.

Igraju se morske kapi
U biserima sjajnih oblutaka.

To je čarolija lita,
Moj i tvoj plavi san.

*Tomica Nazor, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

OSTALA JE PUSTA KUĆA

Noć je. Mesečina ju je osvitlila,
A ona - pusta i crna.
Valovi se sudaraju sa žalom i stinom,
Vapor nestaje u modrini,
A ona - pusta i crna.

Bili kamen joj ladi srce,
Stara vrata škripjedu,
Škure su stisnute,
Dvor zaresta u kupinu.
A ona - pusta i crna.

Zvizde sjajidu ka dragulji,
Zaronile u pučinu,
U bonacu mora.
Sve je tiho i mirno,
I ka da nima života.

O, žalosno more moje,
Nima više šušura i sriće,
Sve je palo u zaborav.
Ostala je samo ova naša
Stara, bila, pusta... kuća.

*Ivana Tokić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJ DIDA IDE U RIBE

Barka je mala
I samo na vesla,
A moj dida i ne misli
Da bi ča moglo poč po zlu.

Na debelo more
i puno van vale,
on gre do pošte
Ča samo on znade di je.

Kad more vrije
i južina tuče,
On barku priveže
točno ispid kuće.

Puno puta
On se vrati
S mrižama
Punim ribe
Sritan
Ka i dite.

*Petra Tomaš, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

NIMA VIŠE BABE I DIDA

Nima više babe ni dida
Utrnila se njiova svića.
A i kuća stara ča na brdu leži
Zadnje zalaske gleda.

I polje čeka pusto
Jer na njega niko ne dolazi.

Didin kajić čeka
Starog kormilara
Da zaplovi ka nekad.

Ostali su mirisi babinih jela.
Škuri komin jedva čeka zadimit
I okupit čeljad vatrom jubavi.

Masline pune plodova čekaju
Al nima babe i dida da ih beru...
I smokve su ruke obisile zemji.
Otkad babe i dida nima,
I meni suza u oku zablista.

*Marko Tomić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

CRNA KUŽINA

Na dvoru sama,
Iza kuće - crna kužina.
U njoj vatra na kominu
Gradele i kobasice.

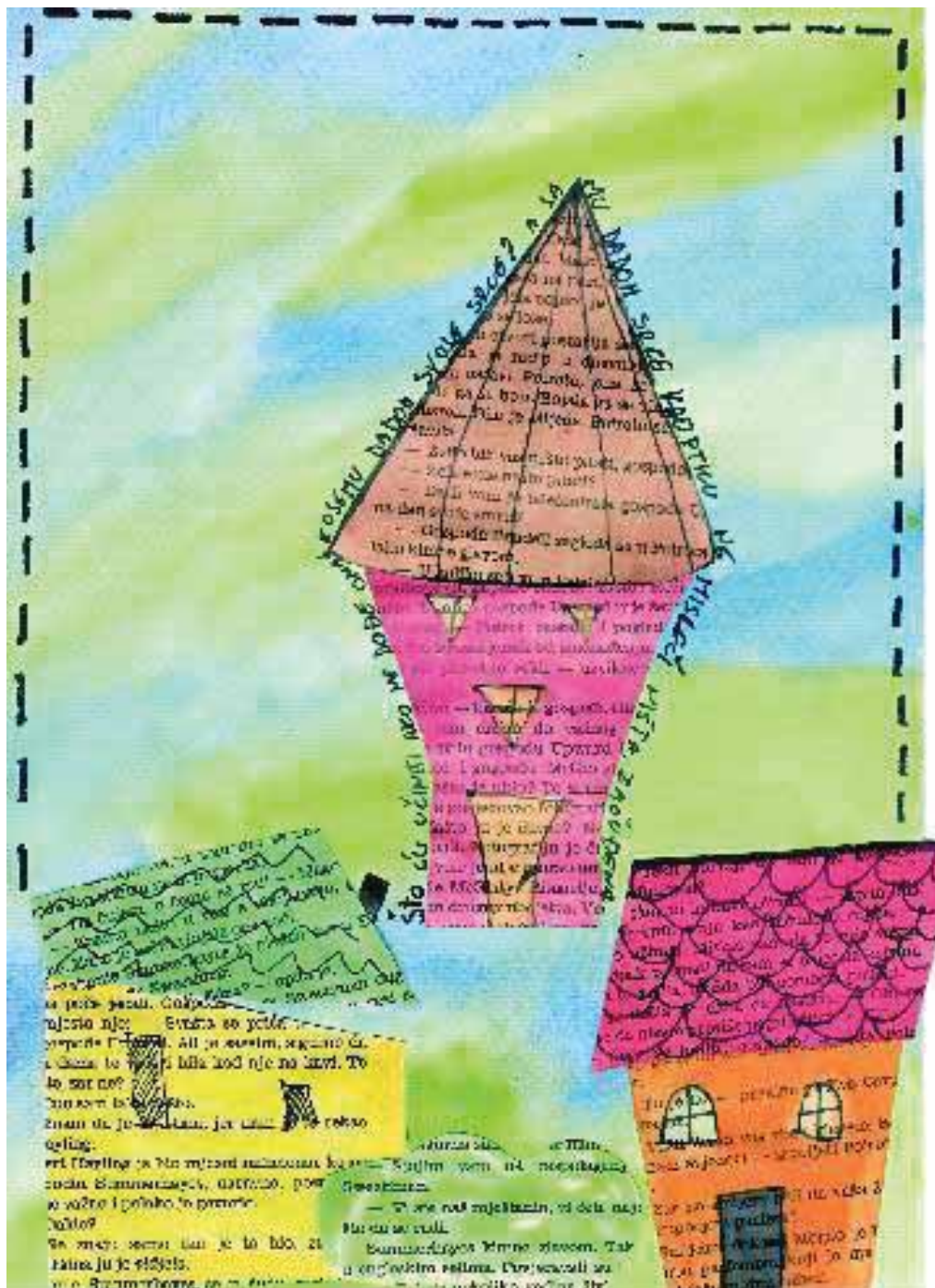
Miris dima lipo mami
Ćaća je prijatelje doveja
Ja na klupi mučin i
Gledam di se družē.

Panceta i pršut marendaju se
Dok se kobasice ne ispeču.
Radosno se ćutin i ja
U svome mirnom kantunu.

Gledan staru kužinu,
Crne zide njene koje je
Davno dide za nas izgradija
Pari da je on ovdi s nama...

I nekako mi je odjednom
puno teplo okolo srca.

*Borna Zemunik, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

Nikol Radić: Onaj kojemu dadoh svoje srce, 6. razred OŠ Grohote

JUGO

Zapuhlo je.
Šćigo more,
Voje brode,
Pere kolune.

Kal bota dogno u kraj,
Sve štrapje.
Odjedonput cuješ -
Ništo klapje.

Klapju, klapju
Store škure.
Jugo in ne do mira.
Sitne su ure.

A jugo, jugo...
Ca će drugo
Nego puhat?
Svitu šćetu cinit
I riborima ne dat lovit.

*Ivona Fiamengo, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

KOMIŽA

Nasri kulfa modrega,
Usri mora sinjega,
Leži lipi moli škuj.
To je drogi Vis muj.

Na jelnemu kraju
Komiža je stala.
Najdraže misto,
Moja rodna vala.

Mole kuće, vele kuće,
Muster, komuna, mul.
Prostrili se usri vale
Kako najbogatiji stul.

U rivu se brodi pengulaju,
Dicu, bote i sunce kuntentaju.

Cmij, žeromod i pelin vonjaju,
Moje sarce jubavju ispunjaju.

*Andrea Mardešić, 6. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

ŽIVIT SE TUKO

Portili su
iz rive
pul nikega škoja
di Bog
svuga nimo.

Hitiju se
vorše, mriže,
parangoli.
Nodiju se ribi.

Ako se ujme, ujme se.
Ali živit se tuko.

Baš će i bit cago
za prodat i napunit
naše teće.

*Ive Mardešić, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

MIRLIĆ

Store i teške ruke
naših švorih, sakrivene
iza debelih zidi lavuraju
don i nuć.

Vadidu kunce od aloja,
malo se molidu, malo
pletu. Mirliće koje
svit ni vidi.

Bokun zvizdih, bokun
cića, skupjeno sve na
isto misto kako da su
kolajne od mora upletene
unutra. Take lipote ni
nidera.

Ku gud ih vidi ostavije
in timbar za cili život.

*Marita Mardešić, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

GARBIN

Stroh po purtu ol garbina
vitar zvižde u konope,
a škripi se napunili pine.

Svit skoce nanoge,
mašedu rukima.
Stroh in se uvuka u kosti
kako i svudera po škoju.

Bote zalijedu, propinjedu
se visoko u ariju.
Grod je opusti, i riva je
prozna.

Naše none mole krunicu
da paso sve lišo, da ne
razbije koju gajetu obo sike.
A jo jedva cekon vidit
oca na vrota ol kuće.

*Marita Mardešić, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

NISON ZNALA

Nison znala
da komiški ne znon.
O boj meni, ca son slabo spola
cilu nuć son cavarljala.

Svih son doma probudila,
ma son i oca zbunila
kad son vikala
da je kriv ca me ni nauci,
po se propija navi
i puste rici izgovori.

Stumak mi se zavarti
od tih teških besid,
bilo je lagje puć
ako tuko i u Dragodid.

*Rita Mardešić, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

ZA POKLADA

Svakega godišće isto fešta.
Tonco se pol bunžerima
I somo jedonput na godišće -
Jure se žeže.
Procesijun gre od bašte.
U traktor do jureta
Stoji žalosna sestra Jelena.
Place za njen
I govori:
Jure brate, niku te ne place
Sumo tvoja Jelena
Ca se najila seleno.
Pok se štije tastament.
U njemu bude sve ono
Slabega ca se dogodilo
Mistu i ako se tuko
Kome narugat.
Buto se da je Jure kriv.
Na kraju ga se užeže.
Neka ploti
Za sve grihe mista.
A mi koji smo toti,
Izimo malo suhe manistre.
Ma ne kako popri iz varcinih,
Nego non se buto u pjat.
Za kraj, kako slalku posli obida,
Zaigromo tombolu.
Baš koga cago doskoci.

*Anisa Martinis, 6. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiža, Komiža*

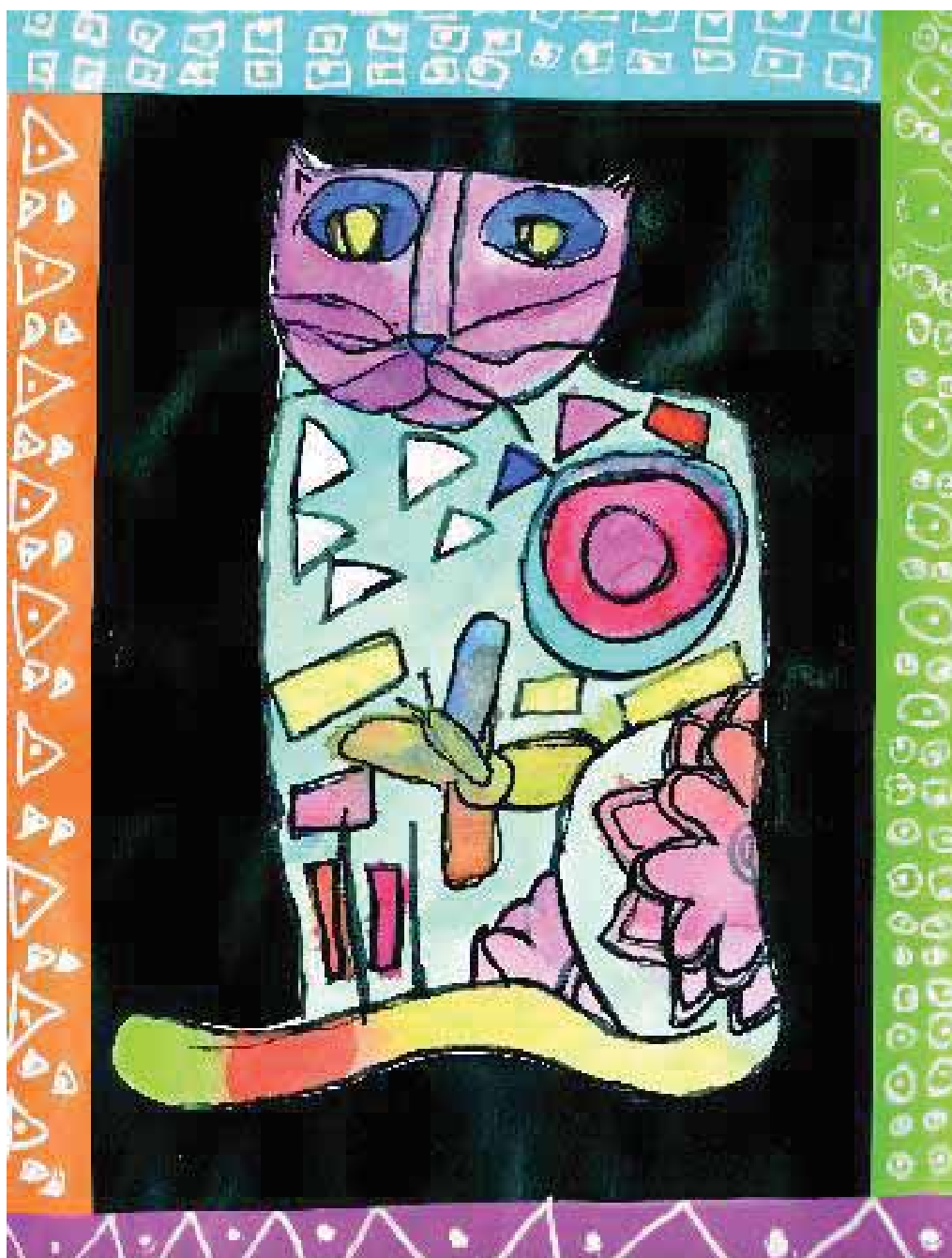
NEVERA

Odjedonput se nagrubilo,
Odjedonput se zaškurilo,
Dogno je veli vitar,
Klapucaju škure.

Lišće tonco na sve bonde,
Vitar nosi sve prid sobon.
Moga bi i dož,
Pul doma tuko puć.

Nikoga ni pitala,
Sumo je dušla,
Napravila remetur,
I išla je ća.
Nevera, nevera.

*Lana Vidović, 5. razred
Mentor: Ljiljana Petric Mardešić
OŠ Komiza, Komiza*

Mia Škrabanić: Mačka, 6. razred OŠ Grohote

JUTRO NA RIVI

Budi se sunce.
Judi dolaze na pazar postavjat banke.
Galebovi kriče.
Golubovi samo čekaju da onome čoviku ispade
koja mrva o' sendviča.
Vapori ukrcaju furešte i spremni su partit na more.
Osan je uri.
Zvoni zvono na kampanelu svetoga Duje.
Sve škure i ponistre su širon otvorene.
Polako se pune šentade.
Judi gredu u spizu, na kavu.
Čuje se šušur.
Prolazi još jedno jutro na rivi.

*Lana Barić, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

JUBAV

Poslin obida gren napravit đir po rivi.
U velikome šušuru ugledan njega.
Jo, ča mi je drag!
Dozivjen ga: "Evala, momak!"
Okrene se i kaže mi: "Dojdi, mala."
Skupa sedemo na šentadu i namorani
gledamo di sunce upada u more.
Dok ne pazin, on se okrene
i pojubi me.
Jo, ča guštan!

*Ivana Gudić, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

VOLIN LITO!

Kad je lito, sunce se smije,
a kad je zima, kiša lije.
Kad je lito, onda mi je vruće,
a kad je zima, krupa mi u glavu tuče.
Liti se voze rošule,
a zimi se gre u skule.
Kad je lito, gremo na Bače,
a zimi tribaju mi troje gaće.
Liti je pravi raj,
a kad je zima samo pijen čaj.
Ko god da je ladnu zimu smislja,
stvarno ne znan ča je u glavu mislja!

*Victoria Roza Wilcox, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

Ella Buktenica: Drvo, 1. razred OŠ Grohote

NAZA STO GODIN

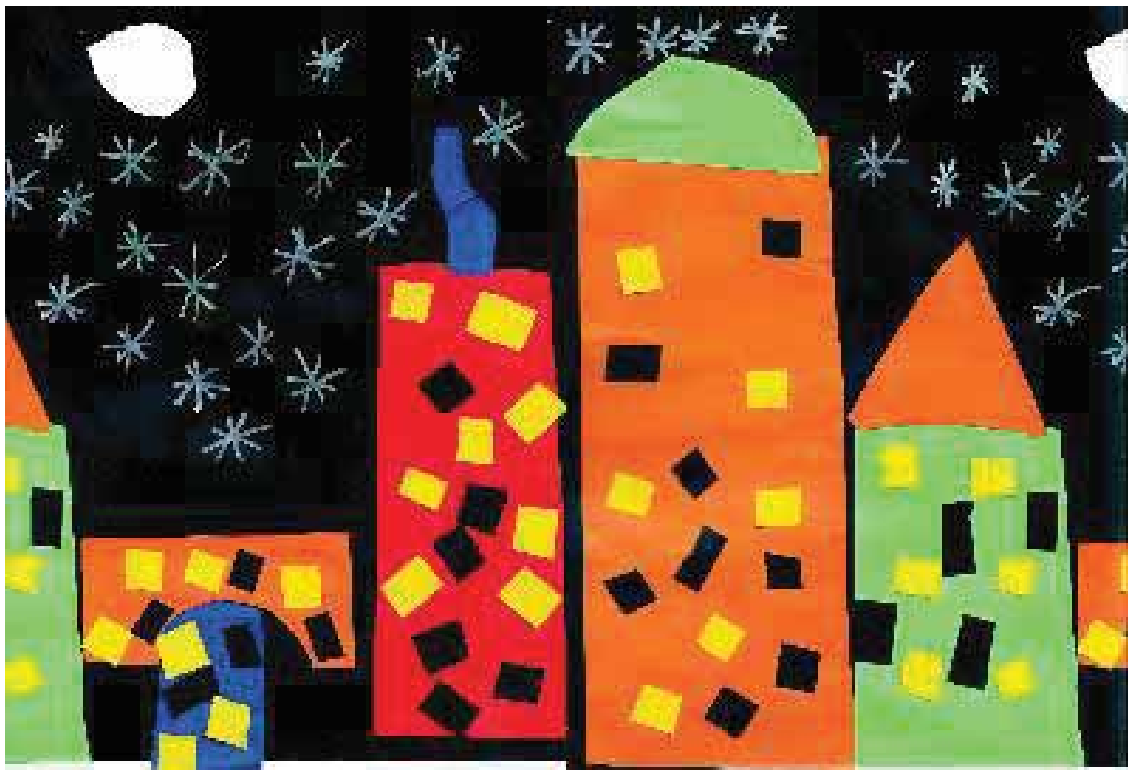
Naza sto i
višje godin,
moj grad je bija
pun težak.
Meju njiman i moji
pradidi.

Svaki je jema
baren je'noga
tovara, i po
je'nu kožu.
Jema je
i ijadu brig
ca bi jih mucile
danju i nocu.

Jerbo tribalo je gla'na
justa doma naranit.
O' intrade sve racune
platit.
I krcit i sadit.

*Filip Zelalija, 6. razred
Mentor: Milana Petković
OŠ Majstora Radovana, Trogir*

Bepo Begović: Grad u noći, 1. razred OŠ Grohote

MOJA PARVO JUBOV

Jedon litnji don
Kupali smo se na Bonj
Kad son vidi nju
Moju morsku vilu.

Dok je iz mora izahodila
Čilega me smočila
Pok mi se nasmijala,
Šugamon pružila i pitala:
Hoćeš me ogornit?

I ča ću von već reč?
Jubov je do kraja lita durala
Dok ni parvo bura zapuhala.
A kad je ča partivala
Iz vapura mi je mohala
I suze rukima sakrivala.

A jo na mulu osto som
I bi kruto dešperon
I nikomu nison prizno
Da son i jo suze sakrivo.

*Domagoj Franetović, 7. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

KARNOVOL U STOREMU GRODU

U utori prid čistu sridu
i po kiši i po suncu
za svih je to nojlipši don - starogrojski Karnovol.
Dica iz vrtića i skule se maškaraju
a vajo se i svitu pokozat
pa po rivi prođiraju.
Ma kako su smišni oni moli
lipo ih je gledot jer se
smiju i guštaju.
I mužike bude pa se zatoncot more
a i krafna za marijendu na dobro duojde.

A kad to fini
veselo doma obidvot
jer vajo se parićat
za puoč na tastamenat.
Tad se svi starogrojski grisi
na svitlost dona iznesedu.
Lipo je vidit uč su se
drugi maškarali
i koje su nagrade dobivali.
I na kraju Jureta Karnovala
za sve grihe takali.

Da se ne zaboravi
kako je nikad bilo
Doljani bi kako kauboji
na toware u Stori Grod arivali
i cilu Ploču išporkali.

U sedan ipo pod Murvac
u lancune vajo duoć
sa tećon i pajkon
i cili Stori Grod
jedon iza drugega
u rijed hodit i oboć.
Dok se grije
kanto se:
"Oboj Jure Karnovale
di su tvoje puste pinjate."

Tonci bi se navečer ormoli
lutrije bi svake dobili.
U ponoć kad manjaruola zvoni
vajo puldoma poć
jer je fini
Starogrojski Karnovol!

*Domagoj Franetović, 7. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

NAŠI KAMPANELI

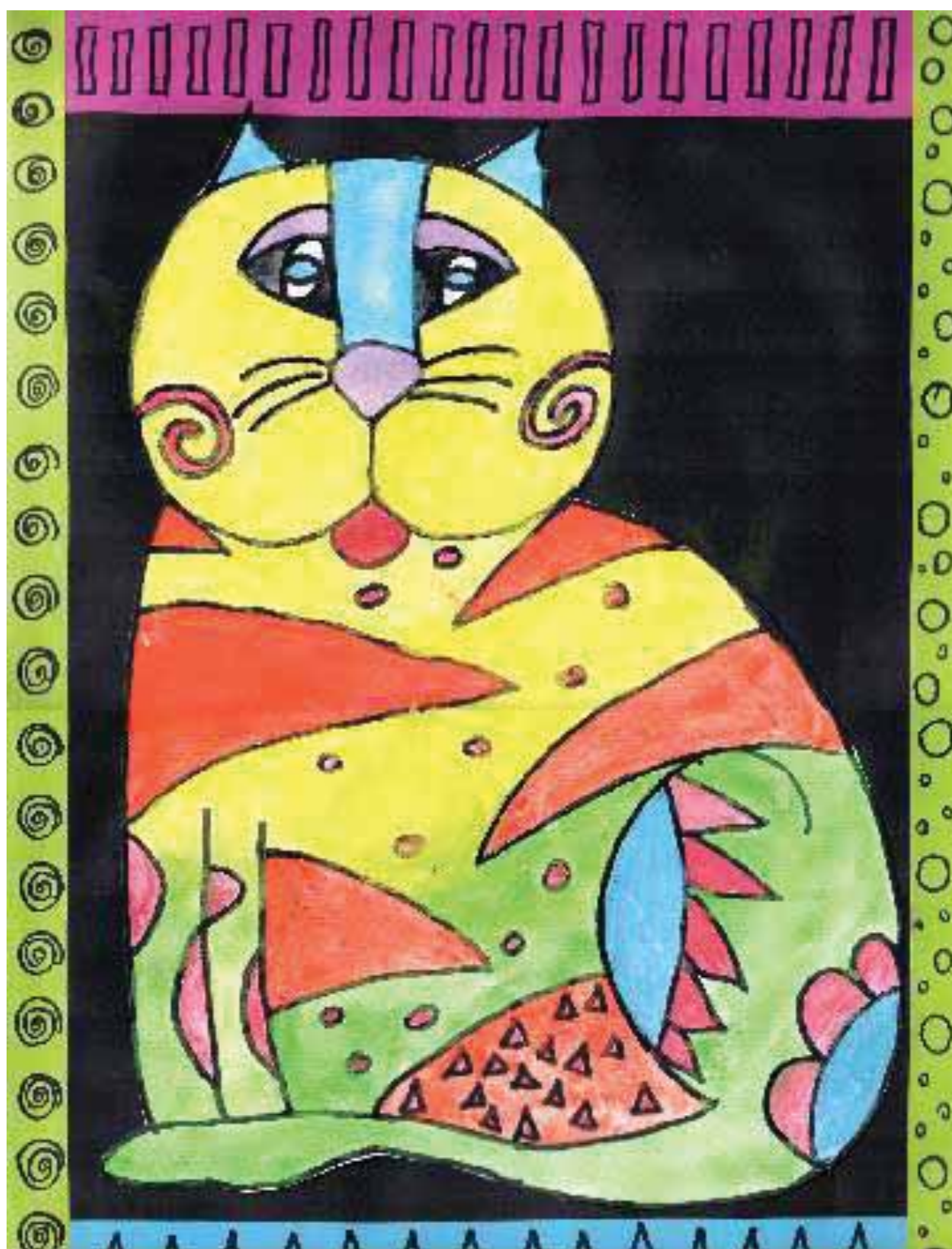
Stojidu nasrid
mistih naših,
ne mogu se
sakrit ni uteć.

Uvik nan želidu
ništo reć...
Veselje ni tugu
ne mogu sakrit,
okužoju dobro
okužoju zlo -
bez njih ne pasoje
ni žalost ni radost!

Da je njima moć isprovjat
ča su vidili i doznali!
Puno veće nego
ča smo znali...

Zvonidu i brojidu
za naše žive
za naše pokojne
zvonidu, brojidu
zvonidu, brojidu
naši
stori, dobri, lipi
kampaneli!

*Andreo Huljić, 5. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

Nikol Radić: Mačka, 6. razred OŠ Grohote

S PONISTRE GLEDAN

S ponistre gledan
dida se u zoru vraća
po bonaci mu kaić gre.
S ponistre gledan
moju mater
na buri
robu suši.

*Ivan Noa Boban, 3. razred
Mentor: Linda Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

TVRDA STINA

Dalmacija
Tvrda stina,
Dalmacija
Maslina,
Dalmacija
I bačva vina.
Na bančiću sidin
Gledan škrto poje.
Lipo li je!
Dalmacija moja to je!
A uvečer kad na kušin glava mi pade,
Sitin se riči moje babe:
"Di god greš sine moj
Panti
Dalmacija
Dom je tvoj."

*Filip Božinović, 3. razred
Mentor: Linda Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

ČOLICE

Iz Markezuše izletile,
crne tičurine.
Okolo vortice zabalale,
na kostelu počinile,
crne bobice pozobale.
I odma nama
u Markezušu se vrnile.
Crne tičurine, čolice.

*Rahela Buljubašić, 1. razred
Mentor: Lidija Radman
OŠ Petra Kružića, Klis*

MOJ JEZIK

Otvorile se tuđe škure
vidin s ponistre svoje.
Samoća na svakon pragu
Uklesani tragovi u morskoj pini.

Nika' me ne će moj lipi jezik štufat
ka ča ne će ni more moje.
Škojka vonja litnjim ružmarinom
ribari izvlače misečinu iz dubina
jujaju se nestašno barke.

Stara slova pletu mrižu za me
ko živi su biseri mora,
škapulani u krilu materinu.

*Mare Odža, 5. razred
Mentor: Zdravko Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

DALMACIJO

Dalmacijo moja lipa.
Ča mi spavaš tako tiha?
Uz ušum vitra
i valova šum,
kako moš spavat ti?!
Lip je i govor tvoj
ča dariješ ga judima svin.

*Margarita Valenta, 3. razred
Mentor: Linda Milišić
OŠ Petra Kružića, Klis*

Antonio Čulić: Grad u noći, 1. razred OŠ Grohote

MORE

Ča će mi šoldi cilega svita
kad jeman Žnjan, Baće i Bene,
ča će mi London ili New York,
kad ništa od mora lipje nije.

Svugdi dica, furešti, mulci,
igraju na trešete.
niman di šugaman metnit,
ležin u ladu, mir mi remetu.

Igraju dica na picigin
ne znaju fermat, prskaju me, skaču,
nema ti smisla derat se na nji,
triba in zvat mater i čaču.

Mala dica se točaju u plićaku
gren priko piska, teška bonaca.
Tražin školjke i rakove miće,
tugi i plaču nima traga.

Plavetnilo neba, moje Jadransko more,
u srcu mi stoji
i staće do zadnje godine moje.

*Leona Akrap, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

SPLITE MOJ

Cvrći cvrčak na zelenom boru
Dok se ja kupam u Jadranskom moru.
U Splitu mom je najlipše,
Dok nema šporke kiše.

Lip je i galeb ća iznad Splita leti,
I stina i brod na kojem sleti.
Volim jesti ribu, školjke, rake,
Iz mora nam dolaze delicije svake.

Nema lipšeg grada od moga Splita,
Najlipši je grad cilega svita.

*Ivan Banić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

KOŠNICA

Dok niko čele ne dira.
Stari medvid krede čelan med
i ni ga briga za red.
Medvid svakog dana dojde,
čele ga potiraju pa on pojde.
Bumbari čele brane,
Stalo im je da jemaju hrane.

*Marin Benović, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

POD PONISTRON

Kad je lito i kad je vruće mi dica se uvijek skupimo pod ponistru.
Zato ća nan je uvijek tamo lad.
Tamo se igramo balunon, crtamo kredan i vazmemo pištolje na
vodu i štrapamo se.
Tamo nisu samo dica, budu matere koje čakulaju s nan, očevi
koji se igraju s nan i naravno babe koje nan pričaju batude.
Tamo nan je uvijek lipo i uvijek se igramo jedni s drugima.
A kad padne mrak svi se skupimo prid kućon,
gledamo nebo puno zvizda,
više nego kod nas u Splitu i bude nan puno lipo.
Mi dica se igramo, trčemo, skačemo i zafrkajemo se.
Nan je uvijek najlipje prid našon kućon na škoju.

*Nina Borši Čizmić, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MORE

More je najlipje blago ovega mista
I cilo je puno turista
Najteplije je lito
I tad je svima najdraže misto
Tu puno lipih riba jema
I zato spiza godi svima
More je plavo i veliko
I zato je prilipo
Naše more je najveće blago
I svima je zbog tega drago.

*Klara Brzica, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MOJA LIPA ŠOLTA

Kad god moren
na najlipji otok poč,
to je uvek Šolta moja,
di će sve boli proč.

U Šolti san ja ka puštena s lanca,
skitan po cile dane,
a noću jedva čekam da svane.

Jutro kad se budim
kroz ponistru gledam more
dok cvrčci čvrče
povr čempresove kore.

A kiša kad pada
ja sidim ispo volta,
e to su te čari,
to je moja lipa Šolta.

*Nikolina Cević, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

SPLISKO MORE

Jema jedno lipo misto,
di je more puno čisto.

To misto se zove Split
i kažen van volili bi tamo bit.

U ton moru plivaju dica,
nasmijana lica.

To more ima likovitu sol,
koja izliči rane i prikrije bol.

A tek kad dojde bura,
ona sve u more pogura.

A ća ćemo tek onda,
kad sve u naše splisko more popada.

Ali opet kad sve to u more popada,
čistoća opet moren vlada.

I koliko god bile lipe planine i gore
ipak je najlipše naše splisko more.

*Ana Jurić Grgić, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

LITO U SPLITU

Sve su spliske plaže liti pune,
judi jema na miljune.

Sunce po cile dane tuče,
Čak je i u moru vruće.

Cilo vrime se u gradu piva,
Furešti je puna Riva.

I dok vitar lagano puše,
Na granan se listovi suše.
Pa koliko god godišnjih doba jema,
Ipak najdraže je lito svima.

*Lea Jurić Grgić, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MOJA PISMA

Najlipju pismu
Zakopa san u sarce
Ne mogu noć riči
Za napisat
Najdražu pismu
Čuvon je u sarcu
Ne znon

Kako bi je izgovori
Ne znon
Kako bi odzvanjala
Ne znon
Bi vridnost izgubila

Najsvetija pisma
Je u meni
Zakonto bi je
Ne odgovoro mi
Ni jedna melodija

Zato neka
Ostane sakrivena
Samo za me
U meni

*Ivan Klarić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

ČOVİK

Bog je čoviku do
Pamet svoju i voju
Može činit dobro
A može izazvat nevoju
Može volit i marzit
Činit dobro
I grubo postupit
Stvorit i razorit
Ozdravit i razbolit
Pomoć i odnemoć
Mučat i govorit
A čovik je čovik
I vridi onoliko
KOLIKO JE ČOVİK

*Ivan Klarić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

ZLATO

Tata mi je doni s posla
Vriću zlata.
Nikad nisan bila
Sritnija ka' tad.
Jeman puno zlata
Kad su u blizini moji
Mama i tata.

*Dora Knežić, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

SPLITE - GRADE MOJ

A ča da van rečen o mom rodnom kraju,
a ča da van rečen o mom zavičaju.
Dok se more plavo žalon pjenu,
svaki drugi grad može mu bit u sjenu.
Stine bile, more plavo
a ča si nan Bože ove lipote da.
Voljeni moj grade Splitu,
ja san tvoje dite.
Di god pojden,
uvik tebi rado dojden.
Dok se pod suncen tvojim grijen,
od srca se sritno smijen.
Kalama se vonj spize širi,
A domaći kruv pod pekon viri.
Nekad je teško tuđinu svatit,
da to ne može niko platit.
Čujte i počujte,
svi judi gradon Spliton projdite,
i kad odete ponovo nan dojdite.
Split jema dušu,
i kad nan velike bure pušu.
Mi smo Splićani malo čudan svit,
al nas je lako zavolit.
Hajduk nam je svit cili,
zato nas zovu bili.
Puno stvari radimo za dišpet,
ali prema Hajduku jemamo rišpet.
Jemamo i najboju spizu,
boju nemoš naći ni u Parizu.

*Stela Lončar, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

UGOTA

Koliko bubota primi ugota
kad onako od bote pod ponistron zakanta.

Pa onda kad još omiri da je špag pinku duži
noge opruži i s gušton bilice izi.
Priši ona i u vrtal da se karotan osladi
a cukra neće jerbo joj se gadi.

Jušto šoto volta torna se svaku večer
ure gredu maknit se neće
a za pulentade i lebićade gre priko pjace i skalinade.

Na pićugariju uši će načulit, sut će ošervat
i s miron se uputit.
Roncat će, spotit se i šperance jemat kad se rasperti.

Pod cablo, šoto vento se zavalit
i o kumpaniji sanjarit.

*Maja Radman, 8. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

SVE JE BOJE

Sve je boje kad se čuje more,
sve je boje kad nima skule.

Lipo je kad je vedro
i kad je uvijek plavo nebo,
kad se spusti lipo noć
svi će u posteju poć.

Jedva čekan da dojde lito
i da nan svima bude lipo.

Sve je boje
kad je nebo plave boje.

*Duje Sirišćević, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

VELIKI SVIT

Sunce oblake nosi
I vitar u mojoj kosi.
More, žalo i cili svit
Ne bi dala za moj Split.
Tama projde,
A oblak dojde.
Duga na nebu blista,
Suncu napravila mista.
Judi se penju na planinu,
S stabla vidin Ninu.
Pivam ovu pismu,
Pivam je cilom svitu.

*Nina Stojanović, 2. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

MOJ RIBOLOV

Prvi put kad san bi na ribe jema san tri godine.
U to vrime nisan zna ča znači poč na ribe
pa bi se samo obuka i obuja i slidija dida do kajića.
Sa pet godin već san shvaća
i ulovija san svoju prvu obočnicu.
Bi san šuperab na se.
Sad kad jeman deset godin
moran didu pomoć vadit mrižu oli vršu
i ni mi teško jerbo se tako lipo zabavin
i naučin ništo o morskome svitu.

*Lovre Tudor, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

MORE

More naše, zlato Mediterana
Ča judi ne miču pogled s njega.
Bidni naši ribari ča se od
Jutra do mraka muče da
Nešto ulove, dok se dica
U žolu igraju na picigin.
Skuše, sardele, komarče
Plivaju u dubini mora.
Ujutro kad se probudin,
Otvorin škure i telere,
Gren na brod, u valu,
Sidnen na provu, bacin mrižu i čekan
da komarče dojdu.
A do tad jin galetine
I gledan naše šesno more.
Kad ulovin ribu,
gren doma ispeć je na gradele.
I takav van je judi
Život uz more.

*Paola Tudor, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

Luka Brižić: Drvo, 1. razred OŠ Grohote

MOJ RIBOLOV

U none smo nošli šćop
Čorni, dugi, provi šćop.

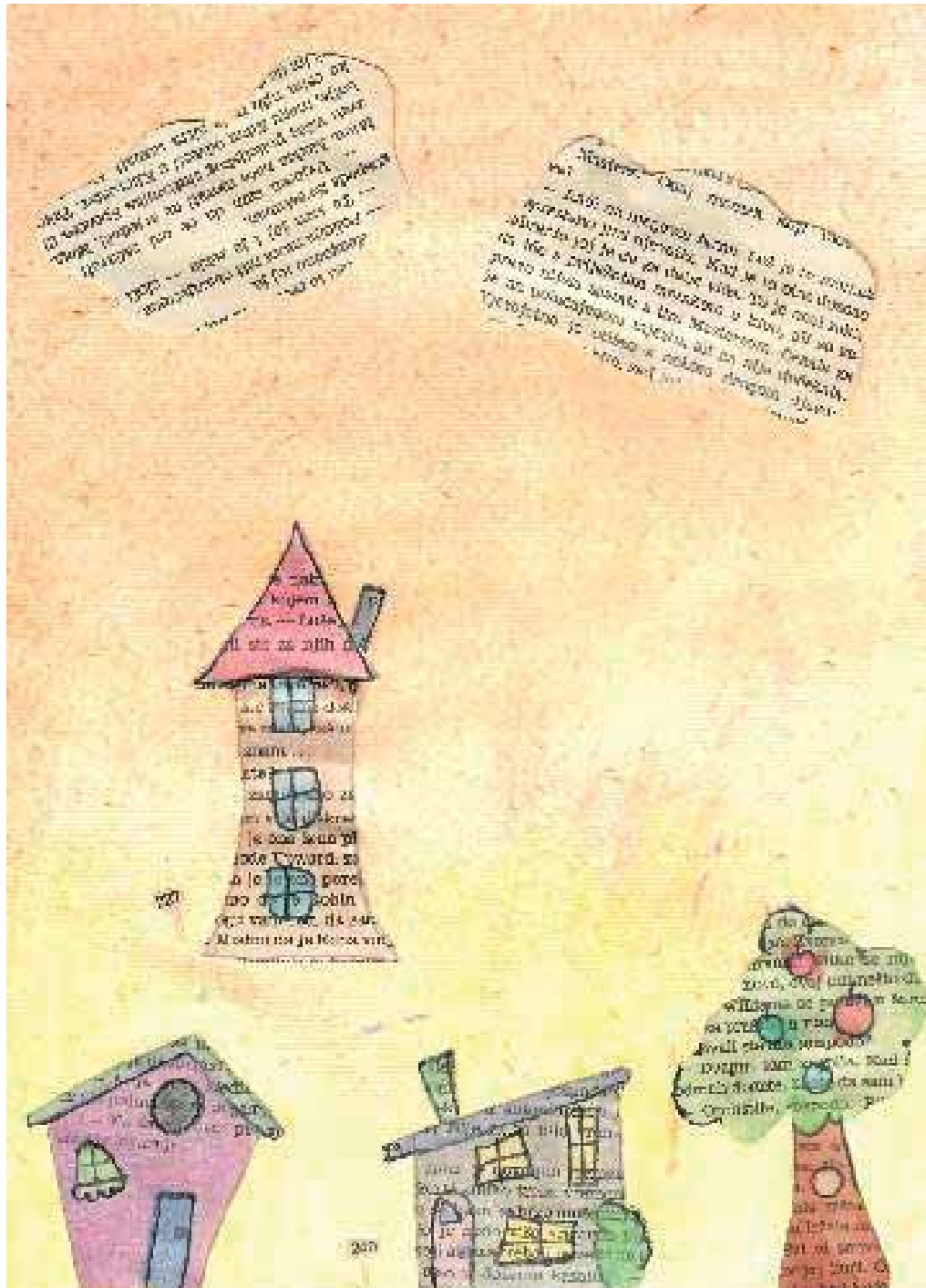
Na njemu udice mole,
Ka jaglice bodu some.

Usoljene pedoče mosne
Šporima su bile slosne.

I frotri su gladni bili
Pok su u maštalu zavaršili.

Za gradele je bilo malo...
Pok se maškama
Od sarca dolo.

*Toma Kaliterna, 2. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

Petra Škrabanić: Tišina, 7. razred OŠ Grohote

MOJA MEŠTROVICA

Moja je meštrovica baš šesna.
Vlasi ko perje od tića
Rice ko dlake od telića.
Uvik ništo pensa,
Cilu uru štroliga,
A jo je ništa ne kapin.
Svaku šetemonu pita s punon dušon
A jo se svaki put iskapulon s gušton.

*Ivan Cvitanić, 8. razred
Mentor: Tea Fabris Matulić
OŠ Supetar, Supetar*

VIRUJEN U JUBOV

Virujen u jubov ča se pojavi niotkud.
Onakvu o kakvoj pop priča, koja zuji vitron
na ženidbeni don.

Virujen u jubov
o kojoj su čakulali kad smo bili moli
naše babe i dide,
koja nikad ne nestaje...

Virujen u jubov koju imamo jo i ti,
mola moja koja mi pokrećeš svit.
Sve bi da, cokule bi proda da mi daš
jedan pogled u tvoje oči,
u tvoje srce,
u tvoje misli...

Da vidin jeson ti drog,
jeson ti lip,
jeson ti smišan,
je ti se sviđan...

*Marko Kusanović, 7. razred
Mentor: Anđela Knežević
OŠ Supetar, Supetar*

ZAJUBJEN

Kad san bi moli
i u vrtić hodi
u tri cure san se bi zajubi!

A sad san nareso
i pravin se da me ni briga,
ali mi isto digod srce zaigra.

I može svak govorit ča je koga voja,
al nimo ništa slaje ni boje
od tega kad se dva srca spoje!

*Luka Kušćević, 6. razred
Mentor: Anđela Knežević
OŠ Supetar, Supetar*

OĆU - NEĆU

Gledon te i penson,
oću li ti prič i reć ti koju rič?
Oću li te taknit oli ti rukon mahnit?
Oću te još malo sa strone gledot il ti mignut
i motat da te triban?
Oću te... ma neću?!
Drugi put ću... sal me srom veli čapoje.

*Rita Litović, 7. razred
Mentor: Anđela Knežević
OŠ Supetar, Supetar*

JUBOV

U mojen molemu mistu,
jubov je uvi na prvemu mistu!

Vole se nono i nona, za
zlatni pir zvonidu in zvona!

Vole se majka i pape,
od jubovi vele sve cvate!

Vole se sestra i brat,
a kal su skupa, provi je rat!

I na kraju, kal se ja zajubin,
bi će to vela fešta dragi judi!

*Nera Mandić, 7. razred
Mentor: Anđela Knežević
OŠ Supetar, Supetar*

LAKU NOĆ

I ča ti je život
kad ne ostane ni riči,
utišalo sve,
zapivoli tići

I kad dojde sunce
i svane zora
javit će se galeb
na površini mora
i on će tužan biti
ča te nisan stigla izjubiti

Nedan suzama
da mi zaliju lice
jerbo od toga dana
nisu već bisernice,
i sve ča san lipega ti tila reć
u jednon momentu uteklo je već

Tebi posvečujen vu pismu,
zapivaj je s menon
kad muke te stisnu,
zapiva ću je sa srcen,
jer ću zna da s menon si ti,
ča me gledaš iz visine
i pivat tiho dok u meni srića gine

I znoj da nima te daljine
da ti ne bi pismu pivola jo,
da neću tebi doć,
i za na vike ti poželit laku noć!

*Mikaela Pivalica, 7. razred
Mentor: Tea Della Croce
OŠ Supetar, Supetar*

JUBOV

Jubov moja za nju me veže,
moje srce za njom seže.
Kad nimo nje sve me riže,
mene su ćapale njene mriže.

Za nju ću prić cili svit,
ako triba neću jist ni pit!
Kad je sinjan ne mogu disat
za nju ću sve pisme pisat.

Moj pogled je pasat neće
moje srce radi nje je veće!
Njena jubov kroz moje vene teče
padnem u nesvist kad VOLIM TE reče!

*Luka Šerić, 7. razred
Mentor: Anđela Knežević
OŠ Supetar, Supetar*

JUBOV

Jubov je digod lipa,
ali veće puti zno bit slipa.
Nikoga ona u srce takne,
a nikoga s puta makne...
Zna ona i povridit čovika
da šćeta bude velika!
Nikor jubov poklonima kupuje,
a nikor zbog nje noćima lumpuje.
Da me pitate će to jubov
ne znon će bi van rekla
jer to iskustvo nison još stekla!

*Amalija Tomičić, 6. razred
Mentor: Anđela Knežević
OŠ Supetar, Supetar*

Luka Brižić: Grad u noći, 1. razred OŠ Grohote

MOJA ROJENA

U 'Rvackoj san rojena
jednega vrućega lita.
Mater i ćaća me znamenovali
u najlipjem dilu svita.

Lipa i šesna domovina je moja,
Jadransko more, zlatna slavonska po'ja.

Moja mila zem'ja,
'Rvacka jon dično ime.
Slavonija, Istra, Lika,
ponosin se time.

Dalmacija, lipa moja,
u sarcu si mome.
Nikla san prin devet lita
u teplemu krilu tvome.

Zanavik mi šesna i prilipa budi,
jerbo sve najlipje i najbo'je
miritaju tvoji judi.

Volit ću te doklen vika,
'Rvacka moja mila,
ča si u najlipjem dilu svita
meni gnjizdo svila.

*Lana Bulić, 3. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

LIPA MOJA

Domovina je lipa ova,
zem'ja moji' pradidova.

'Rvacka jon dično ime,
rišpetan se time.

Rojena san prin devet lita
usrid bila, šesna Splita.

Dalmatinske klape pivaju pisme lipe
ča nan tilo i dušu kripe.

Ka' tamburica note svira,
Slavonija nima mira.
Štuje verse svojega kraja
zaraj lipi' običaja.

Rišpetna i mila ti nan uvik budi,
jerbo si na ponos svoji' vridni' judi.

Volit ću te dovika,
jerbo si ka mater Ranka,
učinila mene sritnon.
Živit u tebi deboto je bajka.

*Ava Mihovilović, 3. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

ZEM'JA MOJI' PRADIDOVA

'Rvacka je zem'ja moja,
još od moji' pradidova.
Tu san rojena prin devet lita,
sritna, jerbo vole je
judi cilog svita.

U tebi je šesna Dalmacija moja,
ča je rišpet svoji' judi
i zaraj tega, sritna i beričetna nan budi.

Dalmatinske klape pivaju ti pisme lipe,
ča nan sviman ča i' vole
tilo i dušu kripe.

U tebi je mila Slavonija,
zlatna žitnica moja.
Cilo tilo mi se naježuri
ka' zasvira tamburica tvoja.

'Rvacka prilipa, domovino moja,
tepla si ka sunca sjaj.
Volit ću te zanavik znaj!

*Andela Nevistić, 3. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

Toni Firizin: Drvo, 1. razred OŠ Grohote

KAD GREN LOVIT RIBU

Kad gren lovit ribu, sritan son
jerbo o nicemu ne penson.
Nadijen ješku i hitin je u more.
Cekon da se cagod ćapo.
Kad oroda ćapo, pocne vuć krenu joko, joko,
ma jo nju ne don da gre puno daleko.
Tiron prima kraju, borimo se.
Na gre cas livo, cas desno.
Tiro.
Ma ne don se ni jo.
Fola Bogu, vonka je.
Lipa je, velo.
A sad opita muke.
Repo po kraju, ćapat je ne mogu,
a vajo mi udicu iz njezinih justi izvadit
da mogu nastavit.
Uspi son!
Sarce mi tuce, poskakijen ol sriće.
Hitijen opita i cekon, cekon, cekon...

*Željko Blagojević, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

U POJE

U poje kal dujden jo
Olklopin kuću
Pa do Mišela pu' ću,
Barba Stipeta i teta Katicu ću pozdravit
Pa do tete Perice gledot kako će kafu napravit.
Kol tete Mandice pasojen
Koko son puti tamo paso, ne mogu reć brojen.
U nediju
Na briškulu odigron partiju
Spremin svoje stvori
I pustin da se ugosi špaher stori.
Mater dujde po mene
Pa na obid krenem.
Navecer gren joje ispeč
Pa u posteju lipo leć.

*Stipe Ivčević, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

MOJA MAŠKA

Moja je maška u puno koluri.
Ne do njoj se ništa cinit.
Digod soma od sebe pošempjo.
Puno je volin jer je moja.
Ne tuko ni miše lovit,
Sumo tu i tamo za muhon skoci,
A nojsritnija je kad jazik u mliko umoci.

*Neo Makar, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

ŠPAROGE

Kad gren u šparoge
Donesen punu kofu doma.
Nike budu debje, a nike bokun tanje,
A za ubrat ih
Ne tuko ti niko velo znanje.
Nojveće volidu kupinu
Zato ih uvijek nojden u Nurpinu.
Vega godišća ih ni puno,
A svi ih okon išćedu.
Ne znodu oni da bi ih veći nošli
Da se u bušak alavija zavucedu.
Kad dojdeš doma
I na šparoge
Dvo joja hitiš
- sve friže zaboraviš.

*Ana Pečarević, 7. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

GREN LOVIT RIBU

Gren lovit ribu
Sa svojim prijateljem
Koji se zove Željko.

Gremo ćapat koju ribu
Da moremo
Parićar brujet.

Do sad smo ulovili
Škarpuna, pirka i orodu.

Na Inu smo ćapali
Škarpuna, a na trajekt orodu.

Kad smo došli doma,
Mater ni virovola
Da smo sve to mi ujoli
I od radosti je vikala:
"Sutra je brujet za obid!"

*Luka Penić, 5. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

Tonći Cecić: Mačka, 6. razred OŠ Grohote

DOK SE SIĆAN LITA, DOTIČE ME MORE

Sićan se jedne zgone s plaže
apropo prošlog lita.
Bilo je vrime za švogat se
jerbo me uvatila fjaka.

I tako sidin ja na stini i
slušan štoriju ča mi je dida priča.
Gledan škoje i guštan.
Nima mi potrebe zucnit.

Baba čakula s fureštima
Jerbo in oće afitat.
Nudi in barakokule
Da čagod i pojidu.

Antigaja karta i grinta
kako in je vruće.
Mater viče za diteton,
a ono ne obada dva posto.

More je bilo prilipo.
Moga si se točat cili dan.
Mularija skače s mula,
a nejač se igra u salbunu.

Sunce prži, al isto je
lito najlipji stađun.
"Spliće!" zovu me.
Ipak nisan u svon gradu.

Prošle su mi i ove ferije,
došlo vrime za skulu.
Al ni mi žaj!
Sve dok se sićan lita,
dotiče me more.

*Dorotea Filipović, 8. razred
Mentor: Vesna Grubišić
OŠ Visoka, Split*

Tea Pipunić: Dom, 8. razred OŠ Grohote

DOL

Lipi je ti Dol
Premda nimo plažu ko Bol
Imo dvo dolca
Di i di pose koju ovca
Prvi put se spominje 1345.
A nad njen bdi je zaštita divice svete
Čula san na svoje uši
O Dolskoj hrapaćuši
Pitote se zoč
To je nojpoznatiji bročki koloč
A hrapaćuša je i kamen
I to van je o Dolu
AMEN.

*Izabela Kusanović, 5. razred
Mentor: Stipan Šandrk
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

SLAVUJ I MAGARAC

MAGARAC:

- Jo pivon ko Jelena Rozga.

SLAVUJ:

- Mago moj, čini mi se da si ti osto bez mozga.

MAGARAC:

- Aaaa, Slavice moja će ti znoš?

SLAVUJ:

- Znon jo veće nego će ti misliš.

MAGARAC:

- Ajde nu molin te otpivoj ništo.

SLAVUJ:

- Jo za rozliku od tebe šćedin svoj glos,
a ne ko ti svaku malo I-A I-A I-A.
Dojodi si ve gudićima, kozima i kokošima.

MAGARAC:

- Slavice, moća mi lipo doma,
jer jo znon, danas je vako,
a sutra ćeš me molit da ti održin koncert.

SLAVUJ:

- A će mi i to vaja doživiti.

*Izabela Kusanović, 5. razred
Mentor: Stipan Šandrk
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

Dječji Pričigin

Marin Bajić: Čuvita, 8.razred OŠ Grohote

PROŽNIČANIN U NEW YORKU

Isprovjat ću van jednu bazu koju san nikidon čula, a gre ovako: Prožničanin u New Yorku ušo u taxi i govori šuferu: "Tejk mi tu do sentral park", a na to mu ovi odgovoro: "Nimo problema kad si iz Prožnic!" A to baza je nastala iz štorije koju san van tila isprovjat na prožničken govoru.

Kad je naš susid Miro bi u Čileu, u Južnon Americi, lavuro je u svoga borbe bikora u bikariji. Jedonput borba ga je poslo autobuson u niko molo misto da odnese šolde za meso. A Miro ko Miro, zaboravi je kako se zove oto misto po kad je ušo u autobus, onda je poče na mote objašnjovat šuferu di mu premi doć. I nakon dvo - tri minuta španjolsko-ingleško-prožničkega govora, šufer mu je odgovori ono sa početka - da nimo problema kad je iz Prožnic. A ustvari, potrefilo se da je oti šufer, trbuhon za kruhon, došo u Čile iz Donjega Humca i da je prožničanina Mirota pozno po motima, a ne po govoru. Moli ti je ovi svit!

(Ovu je štoriju provjo mojen nonotu i ocu neput od tega šufera kad su bili u Sidneyu u Austroliji).

*Nina Ivelić, 1. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

ĆIKULOTA

Nikidon mi govori meštrovica Branka da je opet došlo vreme da se prijavimo na Pričigin.

Ma bi vajalo napisat niku priču. A da bude interesantna.

Ma pitat ću jo opet mojega ćaću. On uvijek imo nike ideje...

A govori on meni, da ča se to imo izmišjat, da je u nos na otoku sve interesantno i da se od svakega dona može napravit jedon libar.

Evo ča je bilo nikidon u Anikin razred (a Anika je moja mlajo sestra ča gre u drugi razred).

Sad se vi mislite ala koja broška imena: Arsen i Anika, ma to je mama smislila, a ona je vlahinja, a u njih van je to normalno...

E, a u Anikin razred se dogodila strašna situacija.

Njih ima 13 u razred, a somo su 3 muška.

Nojveći frajer među njima je Lovre. I baš temu Lovri je niko četiri dona za redon kre marendu.

I to ne bilo koju marendu, nego ćikulotu i to onu ča piše Milka na njon. Lovre bi je ostavi na kraj bonka i izleti priko odmora vonka se igrat. A bome znote vi kako to u nos izgledo priko odmora. Svi letidu livo, desno, viču, skoču, protežedu se...

I kad bi se napokon siti marendu bilo je već kasno. Ni je bilo na banak. Gledo Lovre livo, desno, pod banak ma ćikulote ninder. Zove prijateje da mu pomožu iskat... Ništa.

Jedino su nošli kortu od Milke u kantu ol smeća.

Jedon don, drugi, treći... Kad se dogodilo četvrti put Lovre je poludi i ni bilo di nego reć mami...

A mama mu poludila i odma dola objavu na grupu...

Boma znote da danas ne morete imat dite u skulu ako niste u Viber

grupu... Tamo van se raspravije o svemu ča se u skulu dogojo...
Školski radovi, domaći radovi, testovi, ko je fali u skulu, ko imo
varičele...

I nojboje je ča imodu po dvi grupe, jednu sa meštrovicon i jednu
bez nje...

Tako je Lovrina mama vikala u grupu na druge roditelje (somo mi
ni jasno kako se to priko Vibera viče... bit će butovala uskličnike), i
da su nošli dokaz u kantu ol smeće. Ma se meni pari da su dokaz
izili, a kortu od ćikulote su nošli u smeće.

A onda je počela navalica opravdanjih:

"Jo son moju pitala i ona govori da ni..."

Ma... pitali smo mi i Aniku i ona je isto rekla da ni. Ma ko bi njon
virovo, kad je guloza na svo slatko, a navlasito na ćikulotu...

Tako moji nisu u grupu napisali ništa.

Onda su počeli letit savjeti u grupu: "Reci mu neka izi marendu
odma iza prvega sata" ili "Doj mu jabuku za marendu, niko mu je
neće ukrest..."

Bilo kako bilo, posli ove rasprave se stvor smirila. Nison sigur da
mu mama doje jabuku za marendu, ma se već o ovon temi ništa ne
čuje...

A spominjete se da son von pri dvo godišća govori da ćemo doma
kupit kokoše.

Ćaća mi je reko da van rečen:

Prodojemo domoća joja...

*Arsen Kojdić, 5. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol*

KOJI JE DAR NAJBOJI

Vrime oko Božića zovu i vrime darivanja. Onda mi Dida Božićnjak nosi šta mu napišen. A kad mi ispadne zub, stiže Zubić vila.

Blago se dicit dok su mala. Kad malo narestu kažu in: "Ne znaš ti koliko koštaju tvoji darovi!" Onda počneš baš ozbiljno sumnjat i u vile i u roditelje.

Zapravo, mislin da su te kupovine samo za izgubit vrime i pare. Nisu samo darovi važni. Eto, nekome ko je sam i dišperan, najbolji je dar - prijatelj. Bolesnima treba zdravje i lipa rič. Umorne mame treba maknit iz kužine i poslat na neki viađ. Tate, kad dođu umorni sa posla, žele samo da barenko uru mučimo.

A dicit? Dicit treba lipa rič, smijanja, igranja...

A za rođendane i blagdane neki dar jer ipak smo samo - dica.

*Leona Težulat, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkou
OŠ Bol, Split*

KOLIKA MOŽE BIT SRIĆA

Srića može bit visoka ka nebo, duga ka moja raspletena kosa, okrugla ka palačinke moje mame. Najveća srića je kad si zdrav pa se možeš cilo popodne igrat sa prijateljicama, a kad dođe lito bacit se u more i plivat, ronit...

Može bit i manja. Onda kad te gruda sniga pogodi baš u glavu ili mirišeš cvit - pa te ubode čela.

Najgore mi je kad mi se srića izgubi i onda uvin lošu ocjenu, virozu ili se opet posvađan s braton. Zapantite ovo dobro: ako čuvate u srcu ljubav, nikad je nećete izgubit.

*Leona Težulat, 3. razred
Mentor: Blanka Ljubenkou
OŠ Bol, Split*

KEKSI SU MOJI!

Finila je škola, stiglo lito! Nada sam se mirnin praznicima, ali ne! Prvo oni bljesak, a onda keksi... il je bilo obrnuto? Ajmo od početka.

Već dvi sedmice nije bilo škole. Odmara san se i ija kekse (za kojima san lud). Bilo je to jedno obično popodne običnog dana, običnog miseca. Sidija sam na plaži i ija kekse sa svojim prikom Jurom. Najednom nešto protrči isprid nas. Prvo smo blenili i začuđeno gledali oko sebe i skontali da niko ništa nije ubra. "Neš ti" - reka sam - "ništa se nije dogodilo." Tija san uzet još jedan keks, al tada se desilo ono od čega me skoro strefila kap. Nestali keksi! Skočija san na noge i počea se iz sveg glasa derati: "Drž' te lupeža! Drž' te lupeža!" Svi su me blido gledali ka da san maka. Jure me povuka doli i reka: "Šta ti je? Nema veze šta su keksi nestali. Imaš i nako još priko pedeset punih škatula." "Da, al ipak..." - odgovorio san i tad se sitija. Jure se oduvik nada otkrit novu vrstu beštije. Ne zanima li te što je to ćapalo moje, tija san reć naše kekse? Reka je: "Da, u pravu si. Ajmo skontat šta je to šta je uzelo kekse." Tri dana smo svudi tražili, postavljali ešku i čekali, al jedva bi i vidili da su nestali kad bi nešto projurilo. Digod je to valjda bija stvor kojeg smo lovili (ili mali zeleni imadu prste u tome), a ponekad bi to bila gladna dica. Četvrti dan otkad smo išli doznat što ili ko krade kekse, kad sam posve ubiveno šeta za Jurom, koji je, koliko se činilo, bija na vrhuncu motivacije, izustija san: "Znaš šta, meni se više ne da, iden doma!" Jure se nije osvrća i reka je: "Pojist kekse, jel da? Daj se strpi. Kako se ono reče, nije ni Rim izgrađen u jednom danu. Slažeš li se, Adriane? Adriane?" Zasta je i okrenio se, ali mene više nije bilo. Krenija je nazad no tada je pa u veliku

rupu koja je više bila neka vrsta tunela. "Upomoć!" - vika je Jure. Kad je doša do kraja tunela naša se u nekoj vrsti špije. Bila je svitla zbog puno malih tunela koji su puštali svitlost u brlog. Prva stvar koju je vidija bija san ja koji idem istrgnit škatulu keksi iz usta nike lisice s crnin krznon u obliku groma na leđin. "Adriane to su..." - počea je Jure, no prikinio san ga: "Moji keksi! Čapali smo lupeža!" Jure je dotrča do mene i izbio mi kekse iz ruke. Njih je uvatila lisica i pojela. "Hej!" - povika sam uvriđeno. "Zašto si mu ili njoj pomogao?" "Adriane, zar ti ništa nije jasno? Mi smo otkrili novu vrstu lisice!" - reka je Jure uzbuđeno. "Baš me briga! Ta mi je zvir pojila ZADNJE kekse!" - vika san. "Kupit ću ti nove, al prvo ćemo izać" - reka je Jure.

Uspuzali smo uz tunel i čin smo imali signal Jure je nazva Udrugu za zaštitu životinja da bi im kaza za otkriće *Juriusa Totalusa* (Jure je tako nazva lisicu iako bi se po meni morala zvati *Kradljivac Keksijas*). Oni iz Udruge za zaštitu životinja nam nisu povirovali ni rič. "Možda je i boje tako" - reka je Jure. Da san mu novu kutiju keksi i pita ga: "Oš keks?" Kad je tija uzet keks nešto mi je kutiju istriglo iz ruke. "Asti miša! Samo ne opet!" - viknili smo uglas.

*Adrian Dujam Jakir, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

PRIČA MI MOJ DIDA

Davno, davno prije u Brelima nije bilo sve isto. Većina familija je bila sirotinja. Lovili su ribe, radili zemju i brali masline. Nisu se nosile lipe, svečane vešte ni skupe patike. Dica su odala bosa. Nisu imali ni igračkaka - nikakve lutkice ni autiće, a kamoli skupe igračke od pesto kuna. U vrime moga dide nisu dica tek tako dobivala novac, novac se mora zaradit. Nekad kad bi pa snig sedmi i osmi razredi išli su čistit led sa cesta. To nije nimalo lagan posa. Po nekoliko uri traja bi taj posa. Dica bi bila izmorena jer cili dan stružu led mašklinon. No, vridilo bi. Dica bi tu dobivala oko jedan dinar. Kada bi se sikla drveća i sadile nove šume isto su bili zvali učenike sedmog i osmog razreda. Radili bi u parovima. Dobili bi rukavice, mašklin i sime. Sva su simenja šišaka morali posadit da bi izresla nova šuma. Ovo sve što mi je did kaza on i njegovi prijateji su doživljavali ka neki izlet, neku avanturu jer dica prije nisu baš išli na izlete, nije se imalo para.

Isto tako u Brelima je prije bilo puno višanja tako da bi dica svake godine išla brat višnje kad bi puno stabala rodilo. To se nije plaćalo, to im je bila dužnost. Čim bi se košare višanja napunile odma bi se to natovarilo na tovara ili na konja te bi se gonilo daje da se proda. Priča mi je dida da je jednom, kad su tako brali višnje, ima zločestog i tvrdoglavog tovara koji bi se ukopa na mistu kad mu se nije dalo odat. Tada je mog dida kopitima udrija i bacija u zid. Sve višnje su se privrnile i morali su ih opet kupit sa poda. Od tih višanja radio bi se džem ili poznati sok Maraska. U to vrime u školi bila je jedna zajednica zvana poljoprivredna zadruga. Onda je moj dida mora za njih vatat bubu koja grize stablo višnje. Mora je lovit bubu žilogriza. Koliko buba ulovi toliko dobije dinara koje bi da obitelji da kupe hranu za život.

Eto sad znate kako je moj dida prije živio.

Lara Sokol, 5. razred

Mentor: Gorana Babić

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

ŠKOLSKI ŽIVOT DAVNIH DANA

Često pričam s didon, babon i ćaćon o davnim vremenima. Uvijek ih ništa imam za pitati o tome, a oni se raspravljaju. Neću vam za početak puno otkrivati - sve ćete kroz priču saznati.

Dizalo se u šest i po i nije dugo imalo ko voziti u školu kao danas pa se išlo nanoge. Čin bi došli u školu, na hodniku je bilo prisvlačenje. Svaki je učenik imao svoju keceju i kućne papuče. Na keceji in je bilo prvo slovo imena i prezimena. Oni nisu smili ni sekundu zakasnit u školu jer učitelj in ispriku ne bi privatio. Na učiteljev ulazak u razred svi bi se ustali i u jedan glas povikali : " Zdravo!" Neki učenik koji bi bio nemiran na satu dobio bi šibu. Na veliki odmor bi se po marendu išlo u barbu Drage i tete Cele. Kupovala bi se tica ili sendvič od kvarat kruva. Barba Vicko bi grijala školu, a dica su mu često bila od velike pomoći. Oni su bili sritni kad bi nosili bračka drva jer tada nisu morali biti na nastavi. Na velikom odmoru stalno bi neki učenici završavali s razbijenom glavom zbog gađanja sa šiškama. Nikakve nevere nisu dugo pričavale u odlasku i dolasku u školu - svi su imali kabanice maslinaste boje bez rukava. Važno je za kazati da je uvijek bilo vremena za igru i zabavu. Događalo bi se da bi neki učenici zaboravili napisati domaći rad, ali svi bi in pomogli da to napišu prije nego što učitelj uđe u razred. Najdraži in je predmet bio tjelesni, ali ritko su igrali balun. Na odmoru i iza škole dica bi igrala balun na igralištu, a balun bi in zaminila kanta od uja Ina-delta. Ono što je meni neobično je da su na tehničkom učenici radili predmete od drveta i pilali šperploču, a u današnje vrijeme ništa se to ne radi na našim satima tehničkog. Nije bilo ni mobitela ni interneta, ali svi su bili sritni i bez toga. Puno su se više družili i zabavljali zajedno. Vikendom bi se stalno održavali

nogometni susreti učenika osmog razreda iz Brela i iz Baške Vode. Muški su igrali, a cure su navijale. Posli utakmice zajedno bi se družili uz more. Kad bi neko dobija lošu ocjenu onda ne bi iz kuće izaša dva, a nekad i više dana. Nisu imali vjeronauk u školi nego dotrinu u crkvi. Torbe su in bile puno lakše, a ne ko ove danas. Od igara osin baluna igrali su franje, a cure su priskakale laštrik. Moje van je mišljenje da je puno drugačije bilo prije nego kako je to sve danas, ali ipak ovaj sadašnji život mi je puno draži.

*Lucija Šošić, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

CRNOKOSA VILA S VRUJE

Gledan ja često sa svoga balkona more, a volin i šetat plažon... još kad je lipo vrime pa potegnen sve do Vruje. Svašta skriva ta naša uvik drukčija nemirna Vruja. Osim potopljeni brodova i amfora, stari zlatnika, oruđa i oružja, krije van ona i jednu crnokosu vilu. Da, da, pravu vilu...

Ma, ajde da van ispričan o čemu se tu radi.

Jednom davno, a virujte da niko ne zna koliko davno, jedne noći šeta momak obalon promatrajuć zvizde. Sat je već odavno otkuca jedanestu uru i brzo se bližila Nova godina.

Zadnji 10 minuta prije Nove godine u daljini je ugleda svitlost koja je dopirala iz dubine mora. Šta se više približava i svitlost se povećavala da više nije moga ni gledat u nju. A more... More se počelo koprcat na sve strane stvarajuć ooogromni vrtlog.

Momak se nageo nad stinu da boje vidi, a iz vrtloga iskoči zlatna kočija u plamenu s crnokosom divojkon koja je gonila bisne konje iz čiji je nozrdava rigala vatra ko u ognjenoga zmaja.

Momak je sve to gleda ne virujuć svojim očima ni onomu šta vidi. Bio je toliko u šoku da nije zna šta učinit. I dok se on tako šokiran ukopa u mistu, sat je počeo otkucavat ponoć... I eto još jednoga čuda. Zlatna kočija je ponovo utonila u more. I sve je odjedanput opet bilo normalno. Nigdi ništa... Mir...

Momak se vratio u selo i pokuša mještanima ispričat šta se dogodilo. Možete mislit, niko mu nije virova. Jedni su govorili da je previše popio, a drugi da je skroz poludio.

A vi?

Bilo kako bilo, od unda pa sve do danas, tiho ali sigurno kruži legenda o crnokosoj vili s Vruje.

*Marijela Tomaš, 8. razred
Mentor: Vanja Sokol
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

BREJANSKA LIMENA GLAZBA

Limena glazba u Brelima osnovana je 1936. godine na pridlog don Ante Soljanića pod imenom "Orkestar klub Ramona". Prvi javni koncert bio im je 1939. godine. Nakon par godina orkestar počinje voditi Ljudevit Bačić, koji potiče rad sa dicom i mladima, a isto je sklada pisme. U ratnom vremenu glazba prestaje sa svirkom, da bi 1948. godine ponovo ušla u funkciju, prvo samo kao jazz sastav. Glazba kasnije dobiva ime KUD "Ante Bartulović" po čoviku iz glazbe poginulom u ratu. Povodom proglašenja Brele Šampionon turizma glazba nabavlja prve uniforme i još nešta instrumenata. Dolaskom rata u Hrvackoj glazba počinje zamirati jer je većina ljudi ošla u rat. Glazba je redovito svirala u Brelima i okolici, a posebno u ljetnoj turističkoj sezoni. Moj dide, ujak i dva rođaka su isto svirali u limenoj glazbi Brele. Nažalost, trenutno limena glazba Brele više nije u pogonu - prije desetak godina je prestala s radom. Ja, moji prijatelji i kolege puhači čekamo taj trenutak kad će se ponovo vratiti. Nadamo se da će limena glazba ponovo početi s radom na radost naših mladih glazbenika željnih glazbe i muziciranja. Ne mogu virovati da ćemo propustiti priliku obnoviti nešto tako vrijedno jer su naši stari s toliko volje i žrtve održali glazbu u puno težim uvjetima nego što mi sad imamo. Mama mi je pričala da je pokojni dide Milan uvijek redovno išao na probe navečer, iako je bio umoran od rada na zemlji ili rada na građenju kuće i da se je uvijek veselio tome. Limena glazba imala je probe 1 do 2 puta tjedno u prostoru ispod škole. Svirali su skoro na svin sprovodima i proslavama. Dica (učenici) bi se tome radovali jer tada nisu imali školu. Iza sviranja sprovoda su bili čašćeni pršutom i sirom. Gostovali bi po cijeloj Makarskoj primorju i Zagori.

Na jednom sprovodu u Žeževici na Orju pokapali braća svoju mater. Bili su imućni jer su radili u Njemačkoj. Želili su bogat sprovod za svoju mater. Jedan brat je održa govor i reka: "Evo, draga naša majko, doveli smo ti i Limenu glazbu iz Brela, oni nam izili cili pršut, ali nije nan ža, majko naša draga!"

Taj je govor još danas svin glazbarima osta u sićanju ko jedan od onih smišnijih, a ima ih puno!

*Grgur Vrcić, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

E, ĆERCE MOJA

- E, ćerce moja, kad sam ja bila dite, ni bilo vako ka ča je van, govori meni moja stara tetka već mi poznatu rečenicu. Već znan tu štoriju napamet. Nastavlja tetka sa svojom štorijom, a ja već kolutan očima.

- Ni nama bilo lako, nema se pinez, a moraš priranić nas sedmero dice. Ja nako mala, slabašna, morala san zamisit krv, a ni mi još bilo ni osan godin! Kad ni mater gledala meni bi moja baba pripomogla, al kad bi nas mater sinjala odma bi zavikivala na svoju mater (a moju babu) - Puščaj je da sama čini, mora se naučit! Onda bi moja baba otišla ća, a ja kad zamisin krv, moran odnit mome ćali da ga ispeće. Nakon toga, morala san namiščat posteje. Al' nisu to bile obiće posteje ka ća su danas, nego o' slame i lancuna priko. Ako ni bilo tip-top dobila bi priko face i morala bi sve ispoćetka jerbo mojoj materi je sve tribalo bit tip-top.

Ja se na to odma nadovežen.

- A, tete moja, i ja moran ćinit po kući, i prat i ćistit. Ni ni meni lako!

- E, ćerce moja, vama mladima je sve teško. Ja san u tvojim godinama bila već izvaćena iz skule jerbo san morala priranić braću i sestru. Poćela san radit sa svojih dvanejst godin. Morala san priko Vele straže sa već odraslin ženama poć nosit japno. E, kad se sitin toga, uf!

- A, dobro tete - nadodan ja - kako ste se vi zabavljali kad ste bili mladi?

- E, ni bilo vih vrazjih mobiteli, igrali bi zagurela, na laštik. Svaku subotnu večer ja bi plesala doli u Domu. Jo, ća san volila zabalat! Pošla bi sa barbon Anton, svojim bratom i sa materom. E, da vidiš

kako je moja mati balala. Bila je najboja na Šolti! Eee, vidi se na koga san! Mi svi mladi bi balali i zabavjali se, a ne ka današnja omladina sa čašon u jednoj ruci, jerbo moraju vrtiti sa ovon drugon.

- A tete - opet ja upadan - jel' vi virujete u ove viščice i ta čuda?

- Jo, ćerce moja - nastavlja tetka - kako neću virovat! Toga je prin bilo više jerbo je bilo manje svitla. Bolje rečeno ni ga ni bilo! Ima ti puno tih viščica još, ali su sve stare i iznemogle. Kako bi nas zaštitile od uroka matere bi nan oblačile gaće naopako, a kad bi prolazili kraj njihovih kuć pintovali bi in noge. Jo ča je to bilo, e da mi se vratit u ta vrime na kad ni bilo ovoliko karanja!

- Jo, tete, ja san zaboravila na vrime, triban ić ča doma, moran ić vanka.

- Di ćeš ti? Ni to još za te! - reče moja tete, a ja jon odgovorin.

- Dobro, dobro.

Zagrlin je i boje bižin ča doma.

- E, đavle moj, aj, aj, al' nemoj do kasna jerbo znaš da jema svakaki judi koji pričaju i ono ča ni istina.

*Tea Pipunić, 8. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

TUŽNI DOŽIVJAJ

U mome mistu jema malo dice pa se niman s kin igrati. Roditeji mi ne dađu da puno vrimenta igran igrice na plejiću. Zato san moli ćaću da me odvede u Gornje Selo di su se skupili svi moji prijateji. Igrali smo na balun, sakrivali se i trkali po kaletan. Odjedanput iz jednoga dvora izleti pas i ugrize me za nogu. Sve san zvizde zbroji ča od boli, ča od paure. Krupne suze ka kapi kiše padale su mi niz obraze. I ćaća se pristraši. Odma me odve u likara. Prigledali su, očistili i zavili ranu, ali moj tres ni frma. Sva srića da je pas bi cipjen pa nisan jema velikih komplikacij. Čaća me pogladi po glavi i utiši ričima da će sve brzo proć, ali taj tužni doživjaj će mi dugo ostat u sićanju.

*Toni Vicenco Sinovčić, 3. razred
Mentor: Senija Nejasmić
OŠ Grohote, Grohote*

MOJ OTAC NA STROŽI U VOJSCI

Dok mi je otac bio u vojsku, išo je jednu noć na stražu. Tad je bio zamjena da je noć prin drugi vojnik pogini. E, baš se tu noć dogodilo ništo smišno. Moj otac je bio sa istrenironin pasom. I tako tu noć na straži stojidu on i pas, kad ono nisto zašuško u grmu. Fola Bogu tin grm je bio daleko od mojega oca. Kad je to ču, pas se išo da će se zaletit, a otac je opoli iz puške. Ujutro je otac išo vidit ča je to bilo i vidi je da je ubi gudića.

*Miko Bojanić, 6. razred
Mentor: Marina Ćurin
OŠ Jelsa, Jelsa*

MOJE MISTO

Moje misto se zove Jiesa. Leži uz more i gleda na Biokovo. Mandrač joj čuvaju lantierne - Pumpurela, Kanun i Iga. Iza škinih su se inpjantala barda sa kojih su još stori Iliri gledoli ča je novega na moru. Kad se uspneš visoko na njih vidiš poja, masline, susidna sela i bome more.

Liti je karcato fureštih koji te štufodu jer šegodu gor-dol. Zimi je moje misto pusto. U pet uri ni već ni pasa vonka. Kad puše bura more uzavrije, a po jugu umidečina uvuče u nojmanje rapice. Kad ga sunce okupo onda se smije i viče na svu aštru: "Baš son lipo."

*David Galić, 4. razred
Mentor: Katja Balić
OŠ Jelsa, Jelsa*

POD SVIĆU

Jedno popodne otac me pito oću poč sa njin pod sviću. Jo son se odma nacirila i rekla da more. To son jedva čekola i išla son se obuć i spremi ništo za jist i pit. Otac mi je reko da se dobro obučen jer će bit hlodno. Kad je došlo pet urih, jo i otac smo bili parićoni, ukarcali se u auto i vozili prema brodu. Brod non stoji u Mudri dolac blizu Basine. Kad smo došli tamo, ušli smo u storu kuću i iz konobe uzeli osti i jos niki stvori ča vajomo uzet. Malo prin šest urih smo se ukarcali u brod i portili. Jo son malo vozila i parvo nas odvela pud Mandračima. Stali smo u Borovovu valu i stavili ferol na provu od broda. Tote smo stoli i lovili hubotnice na motu. Meni se parvoj posrićilo jer se čapala hubotnica od dvo kila. Bilo mi je kruto teško izvadit pa mi je tata pomogo. Niko vrime posli smo ušli u drugu valu i tako još čekoli "sriću". Kad se smročilo, otac i jo smo upolili ferol i ušli duboko u valu. Kad smo došli blizu plićoka, tata je veslo, a jo u ruke doržala sve tri osti i oba dvo smo gledoli u more hoće se noć koja riba ili hubotnica. Ako bi malo zapuhalo, tata bi hiti u more jarinu da čini bonacu. Jo son parva vidila jednu veliku hubotnicu i dvi vele škarpine, a tata ih je sve čapo. Posli son vidila i ugora pa mi je tata do da ga uboden i uspila san. I tako smo lovili i lovili do ure po pol noća pa smo portili doma da se odmorimo. Mama nos je čekola i iznenodila se jer non je kašeta bila puna. Drugo popodne son za obid jila škarpine koje smo ulovili.

*Mari Huljić, 6. razred
Mentor: Marina Ćurin
OŠ Jelsa, Jelsa*

SUSIDOV VARTAL

U subotu ujutro probudi me moj prijatelj i susid Goić i poče je vikati: "Luka, homo uzorat vartal!" Jo son mu reko: "Popodne ćemo, pust me da spin."

Popodne je opet došo i reko: "Homo uzorat vartal, mat mi je izgulila trovu." Jo son mu reko: "Homo onda odnit Solata gore."

Išli smo u moju garažu i izvadili Solota, odma smo ga odnili kod njega u vartal. Jo son vaze gorivo, napumpo karburator, povuko konop i upoli iz parve. Stavi son u drugu barzinu i poče orat. U početku son paso priko male kornjače. Uzoro son pol vartla u punemu gasu i ispo mi je karburator. Pomisli son: "A di bas karburator sad?" I onda mi je prijatelj doni kacavidu, a jo son montiro karburator na misto i nastavi orat do kraja. Uzoro san vartal dvo puta i išo san uzorat treći put i traktor mi se ugosi. Povuko san konop da upolin i puko mi je konop. Izvadili smo traktor iz vartla i guro son ga do doma i spremi u garažu. Sad čekam da mi brat promini konop da uzoren sebi vartal.

*Luka Milatić, 6. razred
Mentor: Marina Ćurin
OŠ Jelsa, Jelsa*

DI KAMEN JUBI MORE

Sidin na kamenu ča jubi more, i baš sve je tu ispid mene. I jubav i vira i život u jenoj slici. Brodi su ka fermaje na plavoj kosi. O toj plavoj kosi se otpivalo puno pisam. Otoci ka merla ispletena resu more. Divin se našen moru. Gledan galebe di letidu pučinon u svojon igri pa se čuje krištanje, znan da je i njima lipo. Zamišljan kako su još naši didi na ovemu istomu mistu vukli mriže žujavin rukan. I vezali svoje brode cimon za kraj. Tu restemo i bordižamo i mi ka i naši stari. Na najlipšen dilu svita smistija nas Bog jer je on tako želija. Još od ditinstva smo vezani za stine, more, štrade, balature i šentade. Tako se i rodila jubav koju nitko ne more prikinit. Ovi kamen ča jubi more, di gledan kad sunce ide leć, i nima meni lipje slike od ove ča je gledan prid očiman.

*Lucija Berket, 5. razred
Mentor: Zlata Dubravčić
Oš kneza Trpimira, Kaštel Gomilica*

BALATURA MOGA DIDA

Svaki put kad je moj did ianci dobre voje krene štorija o njegovu ditinjstvu. Živija je u Rosveltovoj ulici, na Firule u najlipšen gradu na svitu, Splitu. Cilo svoje ditinjstvo ka da je proveja na balaturi jer ne pristaje govorit o njoj. Tu su se spremale razne ludorije o itanja kamenčići u kiparov dvor do igranja na balun. Kad bi sunce pomalo partilo, balaturu su morali pridat šjori Danici, šjori Antuli i babi Paškvi. Onda bi one čakulale o svemu i svačen ča su radile u ditinjstvu i mladosti. Balatura je bila svidok prvog kareta koji je napravija sa svojin rođakon Karmelon. U čestim ludorijan karetom zaradija je tri punta na glavi. Na iston ton balaturi di se stvorila ideja o karetu, ti isti karet platija je glavon jer ga je didov pape slomija na sto dilova. Balatura i danas čuva tajnu babine kočete. Moj did i njegov rođak Karmelo su na balaturi dogovarali kako će priskakat babinu kočetu, ali kočeta to nije izdržala pa je pukla. Skovali su plan kako će je popraviti. Uveče, kad su pridali balaturu starijin gospoijan za čakulu, utiho su ušli u sobu i postolarskin brokvican je ušestili. Tajna se otkrila kad su se selili. Još i danas pante kako su platili buletu frušton didinog barbe. Svaki put kad moj did priča štoriju o svojon balaturi, svatin da se njegova jubav ni nakon toliko godin njanci nije prominila.

*Toma Jelavić, 5. razred
Mentor: Zlata Dubravčić
OŠ kneza Trpimira, Kaštel Gomilica*

ŠTRADA

Svoju štradu volin zato ča je posebna. Puno judi misli da su sve štrade iste, ali ni tako. Svaka štrada jema svoje dežgracije. Moja štrada gre od one ceste pune tonobili koji juridu na sve bande oko dvi meni najlipje plaže. Na podan moje štrade jena je od najboji oštarij, oli ti ga konob u mistu. Staneš isprid nje, ćutiš vonje najlipji delicij. A nedijon u devet uri moš tamo vidit moga papu koji dojde na kavu, a more popit i koju bevandu sa svojin kumpanjin. Poviše oštarije vidiš dičji vrtić Smokvica. Iz njega svaki dan dopiru dičji glasovi. Tu je i kuća moje suside Nele. U nje se svaki dan piju nove kave i čakula o novitadan našega mista. Isprid kuće pružija se najlipji vrtal u našon štradi. Odma povije je kuća u kojon živi jedan poseban čovik Milovan sa svojon obiteji. Svaki dan jadan skupja boce po kontenjerin. Puno dice ga se boji, ali on je dobar ka krov. Priko puta je moja kuća od koje ti se čini da je mali otel u kojon liti primamo goste. A judi moji, da van je čut kojim sve jezicin govoru. Do vrja moje štrade jema krcato kuć di se svaki dan ništo friško čuje pa nan nikad ni dosadno, zato naše štrade nima ni na kraj svita.

*Karmel Šarac, 5. razred
Mentor: Zlata Dubravčić
Oškneza Trpimira, Kaštel Gomilica*

PRVO LITNJE KUPANJE

Jednoga toplega jutra moja prijateljica Viki i ja skupa s materama uputile smo se na rivu. Matere su sele na kavu i čakulale, a nas dvi su pustile da malo đirajemo okolo. "Nemojte daleko!" - rekle su. "Pazite da ne upadete u more!"

Sele smo na šentadu i gledale jude ča prolazidu. Niki su žurili, niki su odili s noge na nogu. Jedna je bedevija obukla rebe i čizme, a gori majicu u koju jon je cili trbuž ispa vanka. Jedan je mladić na bicikleti obuka majicu na špaline, a doli debele gače, deboto skijaške. Nike dvi matere su nosile kratke rukave, a dci su navukle džempere. Bidna dica, kuvala su se ispod te debele robe. Niki judi stvarno ne znaju obuć ni sebe ni dite!

"Dosta je bilo mirovanja" - rekla mi je Viki šerjasto. "Ajmo se nas dvi malo rastrčat." Ni me tribalo puno nagovarat. Za tren oka smo se počele vatat onod po rivi, trčale smo sve između judi. Malo po malo, dotrčale smo i do mora. U jednome momentu naša nan se na putu niki debeli konop. Najprin je zapela Viki, a za njon i ja pa smo obe dvi, ni sama ne znan kako, upale jušto u more!

Incukale smo se. Nismo znale ni di smo ni šta smo, ma smo brzo morale doć sebi jerbo bismo se bile utopile. Niki su nan judi pomogli da se izvučemo vanka. Sad smo tribale, onako mokre i s robon slipjenon uz tilo, doć prid matere i otrpit prediku.

"Ma dobro, ča smo van mi govorile?! Ča?" inkantale su se matere kad su nas vidile. Ma jopet, dobro smo prošle. Bile su sritne da se ni svršilo i gore.

*Lana Barić, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

LUDA MATER

Jednega mirnega popodneva moja se mater s posla vratila doma. Promislila san da će bit umorna toliko da će se, kad na katrigu ostavi bagaje koje je donila sobon, odma itnit u posteju i zaspat ka beba.

Ma ni bilo tako. U kuću je uletila ka furija, imberlana i nervožasta... Sve jon se pomišalo u glavi, i misli i sentimenti. Čas je luda, čas sritna, sad plače, a u drugi moment se jidi pa onda počne vikati na cili glas - Muko moja, ko ovo more izdržat i ostat normalan?!

Pobigla san u sobu nazvat babu da me mater ne čuje. Pitat ću je za svit ča mi je činit s njon ovako imberlanon. Ipak je mater babino dite. Baba će znat ča triba napraviti. Svitovala me da jon lipo očistin kuću i pojden bacit škovace pa da će se odma umirit ka janjčić. I neka jon još napravin čašu ladnega soka i pojubin je pa će sve jopet bit dobro.

Uf! Ni to ni tako lako, ali ću učinit sve da ovi šušur projde ča prin, da se mater umiri.

Napravila san na brzinu sve kako mi je baba rekla. Onda san stala prid mater i pofalila jon se.

Bila je sva sritna! Pojubila me, zafalila mi se i smista se itnila u krevet. Zaspala je ka beba.

*Laura Dodig, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

ŠUŠUR O' VIKLERI

Jedne subote u sedan uri ujutro digla san se iz posteje. Na noge san obukla bičve, uvukla jih u cavate pa se išla umit.

Dovukla san se do kužine, sela na katrigu, dobro se rastegnula dva - tri puta i počela jist jaje u sorbulu. U kužinu je banila baba. Jo, ča me pripala! Umrla san o' straja. Na sebi je jemala traveršu, a na glavu je meknula viklere. U straju je dozivala moju mater i oca. Govorila je: "Dico moja, ča je ovo? Di se god maknen, svugdi mi ništo šuška!" Mater i otac su se zabrinili: "A da nije pantagana iza zida?" Ajme meni, ča in je ovo sad palo na pamet? Sad ni meni ni bilo svejedno. Ma isto san ostala sedit u kužinu. Baba, mater i otac su se dali u lov na pantaganu po ciloj kući: jedan u sobu, drugi u tinel, treći u kondut. Tražili su, šuljali se, naslanjali uvo na zid ne bi li šta čuli... Pantagani ni traga. Sad san se već i ja pripala. Pristala san jist i brzo san se nogan uspela na katrigu, za svaki slučaj. Jo, da van je to bilo vidit!

U koriduru su se u potrazi susrele baba i mater. Baba je ništo zavrtila glavon, a onda se mater odjedanput počela smijat na cili glas. Svi smo se okupili oko nje i gledali je u čudu. Baba je opet zavrtila glavon: "Aaaaa, nesriknje dite! Ovaka nevoja u kuću, a tebi smišno!" Sad je i ocu i meni postalo jasno pa smo i babi objasnili da nima nikakve strašne pantagane nego da to cilo vrime šuščaju njezini vikleri! Svi smo udrili u smij i dugo se i slatko smijali.

E, svitu moj, da van je bilo bit s nan tega dana i da ste sve ovo doživili, smijali biste se i vi.

*Lara Pavela, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

NONO BEREKIN

Moj van je nono pravi Splićanin. Nima van u njega noževa, viljuški ni tanjura. On doma jema samo pošade, pirune i pjate.

Kad đirajemo kaletama našega lipoga grada, sve ča od njega čujen je: "Ma pogledaj ti ove barufe po gradu!" oli: "Dojdi, mala. Sedimo ovod na šentadu." Oli: "Jučer san trevija onega tuntlu Jeru. Cila glava mu je nabotila, boli ga zub."

Judi moji, ja ga po tega ča mi govori ne razumin. Ma on je uporan u svojin besidan. Govori mi neka se ništa ne sekiran jerbo da će me on sve ča ne znan naučit, da neće bit njanci jedna spli'ska rič koju neću znat.

Jednega dana san se priladila. Šmrkala san, kašjala, a bome i zafibrala. Moj nono je puno brižan pa mi je odma u posteju donija teple juve da se pokripin. Zaletija se pojubit me, ma san ga ja fermala i rekla da to ne čini jerbo bi se moga infetat. Nono se perlafinta incuka pa me upita: " Ča je sad to? Koja je to rič - infeta? Da ni nika ingleška ča ji učite u skulu?"

Zna je on tu rič, berekin jedan, ma mi ni tija reć pa je, ka fol, iša pitat nonu i mater da ča to znači. Pita je čak i moga oca Ingleža da ispade da stvarno ne zna. I ja mu, šempja, povirovala.

Ali ga je none uvatila: "Ma ča zafrkaješ dite? Praviš se profešur! Doć će i tebi jedna rič za koju nećeš znat ča znači pa ćeš onda dignit nos u zrak gore od maloga diteta. E, a onda ćemo se umisto tebe smijat mi!"

*Victoria Roza Wilcox, 3. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

NIKOLA FUNCUT

Jedna lipa dana, preciznije, 06.11.2013., rodija se jedan mali funcut. Ime je dobija po svom, a i mom didu Nikoli. Kad se vratija iz rodilišta, svi su vikali : "A nu ga je smišan, ki cukar je!" S točno godinu dana i pet miseci, Nikola je prooda. U početku bi se svaki tri koraka strovalija, ali posli je pak posta pravi Usain Bolt. Sad mu je pet godina i četiri miseca. Babe iz sela mu do kolina nisu, sve bi tija znat. Najviše voli znat kad ko ide u dućan da mu šta god kupi. Nije van on dite od spize, ali voli pojist domaćih makaruna šta ih baba pravi za svaku Malu Gospu. Tad van je u mom mistu velika fešta. Inače je ka i svako dite, zaigran i veseo, ali kad se namujsi izleti mu koja sitna beštima. On još i ne razumi šta zabeštima, ali mu isto bude krivo kad nešto ružno reče.

Ja van svaki vikend iman običaj doć gori, u Vlašku. Tu me čeka moj lipi Grabovac. Stoji, čeka na me i ne mrda. A čeka me i moj mali funcut. Tako, ulazin ja u kuću, čujen niku dreku. Funcut neće da obuće gaće i majicu, podne, a on još uvik u piđami. To van je u Vlaškoj grij od Boga, ko je vidiija bit u piđami u podne i linčarit. Ulazin na vrata, spašavan ga iz dreke i pomažen mu da se obuće. Ručak ka i svaki, funcutu nije sio, pa naravno nije ništa ni požio. U kužini nan je bilo dosadno, pa smo ja i Nikola izašli prošetat. Guštali smo na Suncu dok smo se penjali prema brdu. Kad smo obašli sve doce i svelastve, sili smo na ladnu stinu. Gledali smo tako ja i on, Sunce kako odmiče za Sidaču. Bilo je lipo. Kad smo napasli oči pita me je:

- A Lalo, kad ćemo kući?
- Brzo ćemo, Nikola.

Mučali smo tako neko vrime. Zanimalo me je šta se njemu mota u

glavi, kakve budalaštine mu padaju napamet.

- Nikola, šta bi ti napravija kad bi nan se sorila kuća ode u Grabovcu? - očekivala san da će izvalit nešto.

- Lalo, ja bi donija puno drva, puno cigli, i puno kamenja.

- I šta bi unda? – pitala san ga s nekon dozom čuđenja u mojin čađavin očima.

- Lalo, unda bi ja sagradija kuću.

- A di, Nikola?

- Pa ode, u Grabovcu. - reka je ka da san ga pitala najjednostavnije pitanje na svitu. Tada su mi potonile sve lađe, ja san podcjenila moga maloga funcuta. Mislila san da on još ni razumi, ali razumija je, sve me razumija. Osjetija je jubav u ovoj stini na kojoj smo sidili, makar bila ladna, on je u njoj osjetija toplinu. Vidiija je život u onon Suncu šta je umrlo iza Sidače. Vidiija je zajedništvo u razbacanin stinama šta su davno činile suhozide. On je sve to vidiija, a ja san mislila da su mu oči bile zatvorene, da je bija slip. Tada san ja njega vodila do brda, ka šta je mene moj dida. Učila ga jubit stinu i doce, ka šta je mene moj dida. Nosija je on i njegovo ime. Nadala san se i molila Bogu da će i on izrast u velika čovika, ka šta je moj dida. Ne mislin na rest da ga moreš izmirit s metron. Mislin na oni rest koji se ne more izmirit centima, onaj koji će samo pravi čovik razumit.

*Laura Dundić Ljubičić, 8. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

GANGA

Ja cili život živin u Makarskoj sa svojom familijom, ali moji su iz Slivna, sela u imockoj krajini, poznatoj po lozi, duvanu i gangi. *Gango moja gangao te ne bi, da se nisam rodijo u tebi* samo je jedna od mnogih poznatih gangi. Ganga je pivanje hrvackog seoskog stanovništva Imocke krajine i zapadne Ercegovine. Od davnina se pivala po svim mistima Imocke krajine, a u 20. stoljeću, nakon što je Austro-Ugarska priuzela Bosnu i Ercegovinu pivala se i u zapadnoj Ercegovini. To je pisma mladosti koju pivaju i muški i ženske. Piva se od dvoje, troje pa i više pivača. Ganga se piva tako da onaj koji vodi piva prvi dio gange sam tj. prvu rečenicu a drugi kreću na početku druge rečenice prateć vodiča sa slogovima: ojj, oh, eh, ho, hej, i... ali tako da ni vodič ni pratitelji ne budu glasniji jedno od drugog. Svako selo, zaseok, pa nekad čak i kuće imaju svoje vrste gange. Na selu se ganga smatrala kao stup kulture, kao lipa knjiga i učitejica života. Pivala se i smišjala za vrime kosidbe, kopanja, ležanja pod vedrin nebon, vinčanja, krizmi, pa čak i tokom švercanja po brdima. Ganga opisiva događaje na selu, ka što su: odnosi unutar familije, vinčanja, odlazak i prebivanje u zatvoru, švercanje... Ganga se sastoji humorističkih, radosnih trenutaka, ali ona imade i filozofskih i umnih dilova. Ganga koliko god neuku uvu bila gruba i surova, onima koji dobru gangu znadu pripoznat to je melem za uši i nešto predivno. Moj did i njegovi pajdaši pivaju gangu kad god se nađu na selu u nečijoj konobi na marendi ili na nekoj fešti tako da ganga sigurno neće još neko vrime bit zaboravjena.

*Ivan Talaja, 8. razred
Mentor: Gorana Babić
Ošoca Petra Perice, Makarska*

KAKO JE UGOTICA FINILA NA SUD

Šime i Sibe su uvijek bili dobri prijateji i susidi, ma pri nekoliko godišč ništo su se isvadili radi jednega poja u Dugu njivu. Ta zemja ni bog zno čo vridna, pinku griže zarijesle u bušak, ali nijedon nihti molat, pa su finili na sud.

U to doba na naš sud je lavuro jedon sudac iz Zagreba, koji ni nojboje kapi naš dijalekt. U temu suđenju bilo je svega, tužba i protutužba, avukati i geometri, a šoldi su hodili i jednemu i drugemu iz žepa. Hodilo se u Dugu njivu gledot tu parcelu, pa je Šime govori ča je imo voju, pa je Sibe govori, i oba su itili dobit provdu. Šime je jedon don na sud doni svojega dobrega prijateja Petra, sa kojim se družu od ditinjstva, skupa su u skulu hodili, a i služili u Polu u marinu, jer mu je Petar reka da će potvordit da je Dugo njiva uvijek bila Šimeta, odnosno njegove fameje.

A kako Petar ni zno nojboje govorit književni jezik, nego somo po našu, a pinku je i čepjeko, sudac je imo veliku muku za ga kapit ča hoće reč, i bi se dobro već ispoti. Tako je Petar provjo kako je još od svoga ditinjstva u Dugu njivu vidi somo Šimetovega oca Ivana i mamu Korežinu kako lavuraju, a sa njima je uvijek bila i jedna starija ugotica. Kad je Petar fini sa govorjenjen, sudac je poče to ča je Petar reka diktirat jednoj šinjinorini koja je tukla po makini od pisonja. Kad je doša do dila di je Petar spomeni ugoticu, malo je fermo, pogledo u Petra i zapito ga: "Gospodine Petre, kako se zvala ona gospođa koja je u Dugoj njivi uvijek bila sa Šiminim roditeljima?" Kad su Šime, Sibe, Petar i šinjinorina zapisničarka kapili da sudac penso na ugoticu, a još joj je do i titulu gospođe, pali su na tleh od smiha. Ni se moglo sa raspravon već naprid ni nose, a Šime i Sibe su vidili da ni čo tratit šolde na avukate i na sud, pružili su jedon drugemu ruku, i zagarljeni portili pud doma.

Eto, tako je ugotica finila na sud!

*Domagoj Franetović, 7. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*

TEREZA PJEVA

Govoridu da se pri puno težje živilo nego sada. Judi su u nos u Pučiščima rodili po cili don i to nemiga za kompjuteron, beiš! Muoj pranuono Gustav rodi je na pilani, na krečani, i to noćnie smjene, a posli tega bi se bi uspe na svoju ugoticu Đurđicu po u goru do mroka. Đurđica je dobila ime po Đurđici Bjedov, poznaton hrvoskon plivačici ča je na Olimpijadi bila dobila zlotnu medaju. Nona se jidila da to ni ried dovat ugoti ime po jednuon poznaton plivačici, da bi mu mogo koguod zamirit i da ne va nekrstu dovat ime ol krsta, ali nuono njon je reko da neka ona njega ne uči pameti jer da vo ni kojo bilo ugota. Bila je siromašica pala u jednu veliku bužu di su Gobrini držali zagošeni joponj i svaka bi se drugo beštija bila utopila, ali Đurđica se koprcala, koprcala dokle se ni kopitima dokopala kraja i škapulala se. "I da to ne mirito medaju. Ča nego mirito, i to zlotnu", rastumači je nuono.

Bi je puno vridan, dobroćudan i smišan. Pranona je govorila da uon nimo kad ni za stuol sest za izist obid nego da mu obid va iznit pril konobu. U kasno pramaliće, kal bi mu počelo bit vruće, uon ne bi čeko da mu nona do litnju robu nego bi stavi gaće na tak i olkinu njen kosoron nogavice, a košuji rukove, i eto ti ga tuot. Garderoba za litnji štajun je bila parićona. Voli se šolit, ali nikal ni do da se govori grubo obo drugomu. Bi bi reko: "Nemujmo govorit ništa ča nevajo obo nien kojega vuode ni."

A nuono je puno voli Terezu Kesoviju. Zno je nokie njiezine pisme, a ča ni zno, bi bi izvento. Jedon put je u gori cili don kopo. U niko doba mu dodijolo po je poče pivot da mu bude lašnje. Ninder nikoga, somo nuono i gora. Nuono do životu na voju, pivo na svo

grlo. Pivo je sve će zno, a kal već ni zno ča će, onda je poče zavijati: "Tereza pjeeeeveva, Tereza pjevaaaaaa, Tereza pjeeeeveva!" Pieći se će mogo i ne mogo jer je misli da ga niko ne čuje. Ali, stori su judi govorili da gora ni nikal soma i vega puta se to obistinilo. Iza grma se potendo barba Mikica Matješić koji se voli malo narugat. Slušo ga je slušo, po kal već ni mogo izdurat, naglos se nasmijo. Nuono je to ču i olma je razumi koju je ura. Ne znote vi kako je to nikada bilo. Rodilo se u Jadrankamena. Bilo je tamo zaposleno puno muških, a da bidu prikrotili vrime, ćapali bidu nikoga u djir i izludili bidu ga. Tako, kad je nuono vidi ko ga je ču, olma se spoti ol muke. Barba Mikica je zazvo nuonota: "Eheeheeeee, Gustaveeee! Ma to se zapivoloooo!"

"Ma čo zapivolo, jadan ti san sada", promisli je nuono. "Ne gine mi misec don štucigovonjo. Na glovu ćedu mi se popiet." Kako je nuono penso, pasalo je vrimenta po je Barba Mikica misli da ga ni ču.

"Ma to se zapivoloooo!!!", ponovije.

Nuono, ča će, moro se ozvat, po mu je reko: "Evo je, ma voli bin da ni!"

*Eva Capković, 5. razred
Mentor: Silvija Buvinić
OŠ Pučišća, Pučišća*

DA ČELA, OSA!

U mistu do moga živila je nose šeždesetak godišć jedna vridno žena. Jemala je velu fameju i puno je rodila. Nikad se ni tužila nego je hodila križon naprid i gonila ča god je bilo potriba. Svakomu je volila pomoć, a ni sebe ni šćedila. Zato su je judi iz mista, na račun tih njezinih vridnih ruk, prozvoli "čela", a svi znomo ča hoće reć kad ti nikor reče "vridna ko čela".

Jemala to dobra teta Čela i sestru kojo se odola u Prožnica, a volila je puno jerbo non je bila nojmlajo. U no doba, kal ni bilo ni telefona ni auta, nisu se baš mogle vele sastajot ni provjat, po je teta Čela strošno patila za sestron.

Kal bi ko iz Prožnic došo u Pučišća, teta Čela bi brzo skalala travesu, doletila u Porat pitat za sestru: je je introdu, kako je, je dobro, ča čini, kako non dica, jesu zdrava...

I tako, godišće za godišćen, život je hodi naprid, sestra je narodila pusto dice, a teta Čela uvi pensala no nje i trpila za njon.

Jelnega je dona intrala niku ženu iz Prožnic po je priupitala za sestru, a vo non načuhnula da non sestri život ni baš rože fjori, da je muž ne gledo lipo. Ušpiritala se teta Čela, uskrokala po Portu, a taman uto u Porat kuštoje Dundo - to van je kaić ča je vodi rodnike iz petrode u Porat di jih je čeko kamion za odvest u Prožnica i Humac. U ti moh teta Čela u Dundotu nadazrila glovu ol svoga kunjoda iz Prožnic, sestrina muža.

Oboj braćo, take nevoje!

Kako je bila furjoža, ni čekola ni da Dundo kušto uz rivu, nego ga je siromaha šuru istegla iz kaića i navolila no nje, ča ričiman ča šakiman, a on se inkanto, ne zno ča ga je snošlo. "Ča ti moju sestru ne gledoš lipje, ča je ne čuvoš, ča je ne šćediš!?!...", a čo ne, a čo ne

mu je tote pril sviman pobrojila i imbrokala.

I ni mu dola doć do riči, nego ga je peštala, peštala, ča ričiman, ča šakiman. A on siromah, do riči ni mogo doć niti škivat na nikakov nočin, nego već kal se svit snošo i nju, teta Čelu, odlargo ol šure doli na klehu, somo je siromah ćapo doha i zavapi:

Da čela?!?

OSA!!! OSA!!!

*Ketrin Jerčić, 6. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŠUMARELO

Barba Striš je imo jedniega tovara kojega su zvoli Šumarelo. Bi je strošno tvrdoglov, proždrživ, a lin nada sve i posve. Ime je dobi po tien ča je voli jist šumu po kal bi se na njega naprtila šuma za kozu, pola bi izi do doma i koza bi glodna ostala.

Jedno jutro, još se rasvićolo, uputi se Striš sa Šumareloton put Dubrove. Vajalo ga je turnivot i prtit mu jer se uvik frmovo i kolo sebe gleda di će ugrist čaguod šume. Ni obadovo gospodora ko drugi tovari i nikad mu ni bilo priša.

Striš je to trpi, trpi, a jedon don mu je dodijolo po ga je zaviezo za gomilu i reko mu: "Sal ćeš tuot stot i lizat ćeš stinju!" Šumarelo je sto na gomili dokle je Striš okolo haštri i somo gleda kolo sebe je di čo šume za prigrisat. Bi je cili sritan kad je ugleda jednu rašfejku pol gomilon, zahiti se za njuon, ali konop je bi krotak, a gomila visoka, po je bidan osto visit. Tuda je pasovo Jure Faravun. Kal je to vidi usprenu se i poče vikati: "Judi skočte, skočte, visi tovor, visi tovor!!!"

Striš je to ču i olma se domisli ča se dogodilo. Poče je trkat i molit Boga da tovaru ni ništa, ali ni mu se muoglo pomoć. Udovi se bidan viseć na konopu. Striš je puno plako za njin i bilo mu je žo ča ga je bi kaštigo, ali za Šumarelota je već bilo kasno.

Zakopali su ga tuot, na Dubrovi, blizu gomile, a poviše njega su usodili jabuku koja se u pramaliće napuni puna cviće. Sunce obasja tu lipotu, a gardelini i kosići zapivodu pismu za Šumarelota.

*Marin Martinić, 5. razred
Mentor: Silvija Buvinić
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŠTAJUN OD KORONJA

Ludo vejača. Jučer litnji dan, a danas južina i to ona teška. U fameji storega Frane svi još spidu, samo je Frane već od zore u poje. Ne smeta njemu južina. Storo Ane ni nego oči otvorila, već je čapa nervož. Zašto nevista ni ustala, obid navisila, a i ono robe vonka, južina će odnit. Da stvar bude još i gora, eno susida Franka cestu prilazi, na kafu dolazi. Cilo će susidstvo znat da je nevesti fjakasti dan. Suside su kafu popile, ma nisu puno lapacale jer su znale da se ne bi dobro proslavile kad bi nevistu probudile. Nevista se ustala, ma joj je fjaka. Ni je briga ni za obid, niti joj je do robe stalo. Anu je to još veće iznerviralo. Rič po rič, dobro su se pokorale, ma su znale da kad Frane doma dojde, nimo ni nervoža ni fjake jerbo neće ni jedna lišo proć i do svega će doć. Ane je robu skupila, nevista obid parićala, a štajun od koronja čeka novo vrime o južine.

*Mirena Derado, 6. razred
Mentor: Tea Fabris Matulić
OŠ Supetar, Supetar*

JUBAVNI RAZGOVORI

*Daniela Lučić
Igrokaz su izveli na Dječjem Pričiginu
učenici 3. razreda OŠ Jelsa*

LUKA: U našem je razredu šesnaste ženskih i nos osan muških. Učili smo množenje i dijeljenje i znomo da je šesnaste djeljeno osan dva. Znači: dvi ženske na jednega muškega. Jednostavna je matemeatika, ali u praksi je drugčije.

Pol nas je zajubjeno u istu! Zato digod dojde do "malih nesporazuma", kako bi rekla naša učiteljica.

Npr. Nakon zodnjeg sata Toni pita Miu:

TONI: Mia, hoćemo na trampolin?

LUKA: A Marko očajnin gloson zavapi:

MARKO: Toni, nemoj mi to činit!

TONI: Ča mogu kad je lipa!

ANTONIO: Marko, Marko je posebna priča ča se tiče jubavi. On je naš Romeo, a Julijih je veće.

Već je imo dvi ozbiljne veze, a sada svojon odabranici tepa: "Ženice, dušice, lutkice..."

Kad dobro izračuno na ploči, on reče na glas:

MARKO: Bravo, dušice!

LUKA: I ruke mu letidu, a voli se i bušivat. Ni ga ništa srom. Priko sata, kad učiteljica ne vidi, namigije ženskima i šalje in pusice... Svi učimo od njega.

MARKO: Ča mogu kad iman oči? Pa kad su tako lipe!

Ako izvisin kod Ženice jedan, iman jo i Ženicu dva u rezervi, a postoji i Ženica tri.

Svi govoriđu da mi je rano počelo dimit, a ka i da je dim ništo slabo!

ANTONIO: Iman i jo tri. Jedna je iz Splita, jedna iz Varboske, a jedna, bome, iz razreda.

ROKO: Ja sam novi u razredu. Mislio sam: Super, Šesnaest cura i nas osam!

Ali, ja imam peh. Od toliko slobodnih, meni najdraža upravo ta Lorena...

TONI: Roko, skontro sam ti mater. Taman te donila u skulu. Bidna, otvorila sve ponistre na autu, govori da se uduši dok te vozi u skulu, koliko se navonjoš...

ROKO: Ženske vole parfeme. To mi je jedina šansa.

ANTONIO: Uffff

DUJE: Blago se tebi!

Ode će bit teška borba oko naših ženskih.

Jedino mi je drogo da dohodi lito i da ćedu doć i druge, od svukud!

Obožavan strankinje!

A pogotovo one iz Vrboske. Tamo je jedna prova friška cura! Ma da vidite kako je lipa?

Triba dobro otvorit oči, nahitit frizuru, stavitit očale i lov more počet!

Dečki, nabacite pozu, ka ono, ni vas briga! Ovako: (pokazuje pozu)

TONČI: Jo volin domoću spizu pa tako i domoće ženske.

Vidte ovu slonu sardelu! Ništa lipjega od tega. Vi tucte po Mc Otrovima, Mc pizzima, hamburgerima... i onin nikin KM CPR... Ma ča je to?

Volin sve po domoću.

Ko će sa fureštima ženskima govorit? Ništa me nećedu kapit!

IVO: Srića da mi engleski dobro gre. Ove domoće volidu skokat na trampolin. Sve san pare potroši na njih. I još umiren od straha me da me ne vidi Marko. Vodi se veli rat, a parvi smo susidi. Borba je za jednu iz razreda. Psssst!

MARKO: Stan daje od nje! Već san ti reko da je moja. I noćas san je sni...

IVO: Sni san je i jo... Bit ćeš ti ljut na mene jer san ti uze jednu Lutkicu..

MARKO: Je, vase si mi je, oženili ste se. Jo san tuko bit kum i svi su očekivali da ću bit normalni kum, ali joi san bi kum negativac i predviđan i nodan se da ćete prekinit do puberteta.

TONI: I jo ću u lov na ženske. Jo dobro lovin ribe i iman i ušatac i udicu, a i mrižu ću do potrebe vazest. Ako mogu čapat ribu, sipu, pa valjda mogu i žensku. Do potrebe, nabavit ću i brod. Sve ženske se volidu vozit u brodu.

LUKA: Jo ću prodovat školjke i ne virujen da me nijedna neće zapazit. Još kad obučen ovu košujicu... pa mislin...

TONČI: Somo vi lovte, domoće su nojboje! Ni meni potreba ni od frizure, ni od oćolih. Ne zove mene učiteljica zaludu "ljubjeni" Tonči.

ANTONIO: Sutra je petak. Je shvaćate da nećemo naše ženske vidit ciiiili vikend, dvo dona??!

IVO: Ko će toliko izdurat?

DUJE: Pa nisu to jedine na svitu! Doćedu i druge...

TONČI: Ništa od tega, naše su nojboje.

MARKO: I domoće i furešte, sve su dobre. A oni po televiziji smo droidu o rodnon ideologiji!

Nima tega u našem razredu!

I frizuru son radi njih napravi. Vidte. I love tri točke... jer se ne smi znat koja je.

ROKO: Droge su non ženske, a nojlipje su naše Lutkice iz razreda!!!

SVI: Tako je!!!

DUJE: Svaka sličnost sa stvarnim događajima je...

SVI: Namjerna!!!

*Učenici 3. razreda : Ivo Fistonić, Roko Arias Bonković,
Tonči Visković, Toni Turijić, Antonio Matijašević,
Luka Mateljan, Marko Bunčuga, Duje Crnčić
Mentor: Daniela Lučić
OŠ Jelsa, Jelsa*

Dodatak

Marin Elezović: Čuvita, 8. razred OŠ Grohote

ČA OD SPLITA DO ŠOLTE I HVARA

Mira Muhoberac

Ovoga smo proljeća imali čast biti na pjesničkoj manifestaciji koja već dvadeset godina promiče hrvatsku pjesničku riječ napisanu na čakavskom narječju. U okviru 28. Marulićevih dana 25. travnja ujutro krenuli smo iz Splita prema Šolti na gostoljubivu jedrenjaku Polaris ispunjenu do posljednjega mjesta ljubiteljima čakavske poezije svih uzrasta. Dvadeseta pjesnička manifestacija *Ča – more – judi* održana je u organizaciji Osnovne škole Grohote, u suradnji s Gradskom knjižnicom Marka Marulića Split, Knjižnicom Grohote i Hrvatskim narodnim kazalištem Split.

Kako se dvadesetu godinu zaredom Marulu u čast “poju riči čakavske”, mogli smo čuti i vidjeti u prostorima jedrenjaka, kad su istaknuti predstavnici čakavske poezije interpretirali svoje pjesme, a poslije i čitajući i ocjenjujući na jedrenjaku inspirativne pjesme djece pjesnika.

Iz Splita prema Šolti krenuli smo jedrenjakom Polaris s brojnim ljubiteljima čakavske poezije.

U boemsko-pomorskom ozračju dočekalo nas je mirno modro more, koje nas je dovelo do Šolte, gdje su nas dočekala djeca sa šoltanskim plesovima. Manifestacija nastala da bi se trajno njegovala i očuvala hrvatska čakavica, osim pridruženih mnogobrojnih odraslih pjesnika, okuplja natjecatelje učenike Splitsko-dalmatinske županije, a njihovi se radovi objavljuju u zborniku.

Nakon dobrodošlice imali smo priliku vidjeti i dodirnuti kuću u

kojoj je boravio Marko Marulić i pisao svoj spjev *Juditu*, ali i jednako inspirativan Petar Hektorović. Tradicionalno polaganje vijenca na kuću trajnoga nadahnuća u Nečujmu uveličale su birane riječi ravnateljice OŠ Grohote i predsjednice organizacijskog odbora Mirele Mijić, intendanta HNK Split i ravnatelja festivala Marulićevi dani Gorana Golovka, donaćelnika Općine Šolta Željka Zlendića i bivšega ravnatelja OŠ Grohote Ivana Tokića, koju je manifestaciju i pokrenuo i prati je do danas. Naglašeno je da je Općina Šolta otkupila tu kuću i da će je urediti za kulturne programe.

Nečujam nas je ispratio u suncu i s laganim vjetrom te s mnogo adrenalina ispunjena hrvatskom pjesničkom baštinom, koji se prenio u program na brodu Polaris, na kojemu je sudjelovalo, interpretirajući svoje pjesme, deset učenika izabranih u velikoj konkurenciji na ovogodišnjem natječaju. Nakon čitanja odabranih pjesama i slušanja čakavskoga uživo skupa s književnicima Dunjom Kalilić i Vedranom Matošićem odabrali smo tri najuspješnije pjesme.

Prvo mjesto dodijelili smo Nikolini Bogdanić, učenici OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, za pjesmu *Peškarija*, napisanu pod mentorstvom Leane Fredotović. Drugo mjesto pripalo je Luki Emanuelu Vidoviću, učeniku OŠ Vis iz Visa, za pjesmu *Paršurate*, uz mentoricu Ivu Živković. Trećim mjestom nagrađena je Mia Martinić, učenica sedmoga razreda OŠ don Lovre Katića, Solin, za pjesmu *Da ni ljubavi ne bi svita bilo*, s mentoricom Anom Bašić.

Program je pjesmom dodatno razvedrila klapa Maestral iz OŠ Visoka, iz Splita, a sudjelovala je i dobitnica 3. nagrade na ovogodišnjem Dječjem Pričiginu Karla Bojić, učenica OŠ Lučac iz Splita, s duhovitom pričom *Strani jezici* o mami Zagrepčanki i tati Splitsaninu te Folklorna skupina i Mali zbor OŠ Grohote.

Dobrom ozračju pjesničkoga stvaranja pridonijeli su za hrvatski ča zainteresirani mladi pjesnici i njihovi profesori. Ravnateljica OŠ Grohote Mirela Mijić zahvalila je svim mentorima, školama i organizacijskim suradnicima na dugogodišnjoj suradnji i nastojanju u očuvanju čakavice: Ministarstvu znanosti i obrazovanja, Splitsko-dalmatinskoj županiji, HNK-u u Splitu, Općini Šolta i stalnom suradniku GKMM, Knjižnici Grohote.

Svečanost važne obljetnice i predivno druženje nastavljeno je plovidbom prema Starome Gradu na Hvaru. Naime, ove se godine

obilježava 450. obljetnica objavljivanja antologijskoga djela *Ribanje i ribarsko prigovaranje* Petra Hektorovića, koji je Marulu u čast brodio u Nečujam. Zato smo posjetili i Hektorovićevo Tvrdalj, ribnjak i renesansni vrt, a ravnatelj Muzeja Aldo Čavić upoznao je sudionike sa životom i djelom renesansnog plemića, književnika i arhitekta, prvo na trgu sa spomenikom, a nakon toga i uz ribnjak s bočatom vodom i cipolima. Prava je poslastica bila dolazak u Tvrdalj: kad smo svojevremeno za tisak pripremali i uređivali to Hektorovićevo djelo, naglasili smo da je u njemu dolazak u starogradski Tvrdalj pažljivom čitatelju značio i otkrivanje načela gradnje djela; i samo *Ribanje i ribarsko prigovaranje*, tad smo napisali, a sad se i iznova uvjerali, izvana izgleda kao tvrđava (čvrsta, klasična struktura i kompozicija), a iznutra se vidi kao ljetnikovac zasađen plodovima renesansne književnosti, kulture, prirode, hortikulture, kao dvorac s perivojem u kojem se za rasonodu "prigovara", razgovara.

Kao što je trodnevni izlet Petra Hektorovića morem s ribarima imao oblik kružnoga putovanja od Hvara do Šolte i natrag, i naš je jednodnevni izlet s pjesnicima, mornarima i ribarima, uz početno i završno obraćanje vlastelinu hvarskomu Hjeronimu Bartučeviću, bio kružan: iz Staroga Grada vratili smo se u Split u smiraj dana, čitajući na palubi novu knjigu Ča-more-judi, zbornik čakavske poezije uz 20. pjesnički susret na 185 stranica, uključujući i likovne radove, u izdanju OŠ Grohote, 2018.

Uplovljavajući u Split uz pomisao na svoj Dubrovnik prisjetili smo se Ujevićeve *Oproštaja iz Hrvatske mlade lirike* 1914., posebno prve strofe:

*Oudi usrid luche nasa mlada plafca
usduigla ie iidra voglna, smina i noua.
I hotechia poiti putom sfoieg ploua
gre pres chog uoiuode al sachonodafca.*

Muhoberac. Mira. *Ča od Splita do Šolte i Hvara // Vijenac 631. (2018)*. URL: <http://www.matica.hr/vijenac/631/ca-od-splita-do-solte-i-hvara-27880/> (29.04.2019.)

GOVORI ZAVIČAJA

Željka Alajbeg

Festival pričanja priča Pričigin započeo je 2006. godine. Iz godine u godinu, renomirani pripovjedači oduševljavali su razdraganu publiku, sinergija prenošenja priče doslovno se ćutila u zraku. Kako bi i ona mlađa publika doživjela pričanje u izravnom kontaktu i uzrastu primjerenom kontekstu, u okviru festivala nastao je Dječji Pričigin.

Od 2010. godine organizacijski odbor festivala u realizaciji dječjeg dijela sudjeluje sa šoltanskim suradnicima.

Punih 10 godina OŠ Grohote, u suradnji s GKMM Knjižnicom Grohote, ljepotu prenošenja riječi i originalnost prenošenja priče slavi druženjem na Dječjem Pričiginu. Na splitskim scenama zaživjele su prvotno priče na čakavici, a potom i sve one u kojima se ogleda jezična raznolikost i bogatstvo Splitsko-dalmatinske županije. Publika je uživala u govorima zavičaja, a imenovani PričAgin i potom Dječji Pričigin ovjekovječeni su i u zbornicima radova Ča-more-judi.

*Dječji Pričigin,
23. ožujka 2019.,
Gradsko kazalište mladih Split*

KAD SE DICA ZAPRIČAJU NA GOVORIMA SVOGA KRAJA

Damir Šarac

Kad su se veliki ispričali na "Pričiginu", najposjećenijem hrvatskom festivalu posvećenom pričanju i uživanju u pričama, na red su došli i maleni sa svojim velikim štorijama; u splitskom Gradskom kazališu mladih održan je deseti po redu "Dičji pričigin" na kojemu su sudjelovali učenici dalmatinskih osnovnih škola, većinom pričajući na govorima svoga kraja.

Za organizaciju "Dičjeg pričigina" od prvog je dana zadužena Šolta, odnosno Osnovna škola i Gradska knjižnica Marka Marulića u Grohotama, čija je koordinatorica Željka Alajbeg istaknula kako su na splitskim scenama zaživjele prvotno priče na čakavici, a potom i sve one u kojima se ogleda jezična raznolikost i bogatstvo Splitsko-dalmatinske županije, a radovi su tiskani u zbornicima radova "Ča-more-judi".

Štajuni o koronja

Pred publikom, roditeljima i nastavnicima s kazališne scene na Prokurativama priče su govorili Mirena Derado, učenica 6. razreda OŠ Supetar, Leona Težulat, učenica 3. razreda OŠ Bol iz Splita, Laura Dundić Ljubičić, učenica 8. razreda OŠ Petra Perice iz Makarske, Marijela Tomaš, učenica 8. razreda OŠ Franje Tuđmana iz Brela, Toni Vicenco Sinovčić iz 3. razreda OŠ Grohote, Luka Milatić, učenik 6. razreda OŠ Jelsa, Domagoj Franetović, učenik 7. razreda OŠ Petra Hektorovića iz Staroga Grada, Ketrin Jerčić, učenica 6. razreda OŠ Pučišća, Lara Pavela, učenica 3. razreda OŠ Lučac iz Splita, i Arsen Kojdić, učenik 5. razreda OŠ Bol.

Pričali su dalmatinski školarci o štajunima o koronja, otkrivali koji je dar najboji, o malome Nikoli funcutu, crnokosoj vili s Vruje, tužnim doživljajima, susidovu vartlu, o tome kako je ugotica finila na sud, bisnoj ženi koju su zvali i čela i osa, šušuru o vikleri i čikuloti.

Jubavni razgovori

Na sceni "Dičjeg pričigina" nastupili su i gosti, učenici OŠ Jelsa s predstavom "Jubavni razgovori", čiji je scenski nastup na županijskoj Smotri literarnog, dramsko-scenskog i novinarskog stvaralaštva Lidrano bio toliko uspješan da će se uskoro predstaviti na državnoj razini, a pjesmom je festival začinila klapa "Luč" iz splitske OŠ Lučac.

"Dičji pričigin" je i jedini natjecateljski dio popularnog festivala, ima i svoj žiri koji su činili prozaistica Dunja Kalilić, dugogodišnji turistički djelatnik i publicist Vedran Matošić te novinar "Slobodne" Damir Šarac, po čijem sudu je prvo mjesto osvojio Arsen Kojdić iz Bola, srebrna je bila Ketrin Jerčić iz Pučišća, a treće mjesto pripalo je Lari Paveli iz Splita. Na koncu su svi zaslužili pizzu i sokić.

Šarac, D. Kad se dica zapričaju na govorima svoga kraja. // Slobodna Dalmacija. 26/3 (2019), str 21.

NJEGOVANJE ZAVIČAJNOG GOVORA

Mirela Mijić

U završnom danu splitskog Festivala pričanja priča Pričigin u Gradskom kazalištu mladih, u Splitu održan je 13. Dječji Pričigin. Dječji program pričanja priča na zavičajnom govoru Splitsko-dalmatinske županije je već tradicionalno otvorio direktor Festivala Petar Filipić pri čemu se zahvalio šoltanskim suradnicima iz OŠ Grohote iz Grohota i Gradske knjižnice Marka Marulića - Knjižnice Grohote koji već desetu godinu zaredom organiziraju dječji dio festivala.

Uhodani tročlani žiri u sastavu - Dunja Kalilić, Vedran Matošić i Damir Šarac proglasili su ovogodišnje pobjednike. Prvo mjesto pripalo je Arsenu Kojdiću, učeniku 5. razreda i mentorici Branki Šesnić iz OŠ Bol iz Bola s pričom *Ćikulota*. Drugo mjesto je osvojila Katrin Jerčić, učenica 6. razreda i mentorica Maja Čapin iz OŠ Pučišća iz Pučišća, s pričom *Da čela, osa!*. Na trećem mjestu završila je Lara Pavela, učenica 3. razreda OŠ Lučac iz Splita i mentorica Nikica Sikirica s pričom *Šušur o' vikleri*.

Ostali finalisti koji su izborili svoje mjesto na ovogodišnjem Dječjem Pričiginu su redom: Mirena Derado, učenica 6. razreda OŠ Supetar, Supetar i mentorica Tea Fabris Matulić, Leona Težulat, učenica 3. razreda OŠ Bol, Split i mentorica Blanka Ljubenkov, Laura Dundić Ljubičić, učenica 8. razreda OŠ oca Petra Perice, Makarska i mentorica Gorana Babić, Marijela

Tomaš, učenica 8. razreda OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela i mentorica Vanja Sokol, Toni Vicenco Sinovčić, učenik 3. razreda OŠ Grohote iz Grohota i mentorica Senija Nejasmić, Luka Milatić, učenik 6. razreda OŠ Jelsa, Jelsa i mentorica Marina Ćurin te Domagoj Franetović, učenik 7. razreda OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad i mentorica Leana Fredotović.

Uz deset učenika i mentora finalista program su dodatno začinili pjesmom i igrom Klapa Luč iz OŠ Lučac, Split i učenici OŠ Jelsa iz Jelse s igrokazom *Jubavni razgovori*.

U svijetu kojem glavnu riječ preuzima tehnologija, a tradicionalne vrijednosti i vještine polako padaju u zaborav, važnost Dječjeg Pričigina za poticanje pripovijedanja, povodom Svjetskog dana pripovijedanja koji se obilježava 20. ožujka, i njegovanje zavičajnog govora iz godine u godinu raste.

*Dječji Pričigin
Split, 23. 3. 2019.*

Sadržaj

Lina Blagaić: San (detalj), 7. razred OŠ Grohote

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

- 11 More moje, Luka Djirlić, 6.r.
12 Gledan more, Magdalena Lovrić, 6.r.
13 Moje more, Domina Mornar, 5.r.
14 Čovik i more, Mila Škopljanac, 5.r.

OŠ Bol, Bol

- 16 A čo muore sni?, Miriam Cvitanić, 3.r.
17 Muoj limun, Ana Novačić, 3.r.

OŠ Bol, Split

- 19 Dičji smij, Lana Radočaj, 3.r.
20 Najlipši dar, Anja Šušter, 3.r.
21 Di idu vali, Roko Vrgoč, 3.r.
22 Dižen svoj glas za mora spas, Roko Vrgoč, 3.r.
23 Vitar plete uspavanku, Nikolina Zubčić, 3.r.

OŠ don Lovre Katića, Solin

- 25 Prid moren nima tajni, Mia Martinić, 8.r.
26 More naše plavo ČA nan život daješ, Mia Martinić, 8.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 28 Kamena kućica, Marijeta Cecić, 7.r.
29 Hrvatska, Tonći Cecić, 6.r.
30 Naši judi, Nika Jakupčević, 7.r.
31 Prolitnji dani, Lena Mustić, 3.r.

OŠ Jelsa, Jelsa

- 33 Bodnji don, Tara Damjanić, 5.r.
34 Pašurate moje none Anđeline, Jasna Ćurin, 6.r.
35 Varbuovaški ribor, Nina Majdak, 5.r.
36 Ča je lipo, Nika Barbić, 6.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 38 Stara kućo od kamena, Albin Ahmeti, 6.r.
39 Sprema se nevera, Roko Čepić Zokić, 6.r.
40 Moj je ćaća ribar pravi, Drago Čopac, 6.r.
41 Nema više, Petra Jerčić, 6.r.
42 Stara kuća, Roko Juričić, 6.r.
43 Plavi san, Tomica Nazor, 6.r.
44 Ostala je pusta kuća, Ivana Tokić, 6.r.
45 Moj dida ide u ribe, Petra Tomaš, 6.r.

- 46 Nima više babe i dida, Marko Tomić, 6.r.
 47 Crna kužina, Borna Zemunik, 6.r.
- OŠ Komiza, Komiza**
- 49 Jugo, Ivona Fiamengo, 5.r.
 50 Komiza, Andrea Mardešić, 6.r.
 51 Živit se tuko, Ive Mardešić, 5.r.
 52 Mirlić, Marita Mardešić, 5.r.
 53 Garbin, Marita Mardešić, 5.r.
 54 Nison znala, Rita Mardešić, 5.r.
 55 Za poklada, Anisa Martinis, 6.r.
 56 Nevera, Lana Vidović, 5.r.
- OŠ Lučac, Split**
- 58 Jutro na rivi, Lana Barić, 3.r.
 59 Jubav, Ivana Gudić, 3.r.
 60 Volin lito!, Victoria Roza Wilcox, 3.r.
- OŠ Majstora Radovana, Trogir**
- 62 Naza sto godin, Filip Zelalija, 6.r.
- OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad**
- 64 Moja parvo jubov, Domagoj Franetović, 7. r.
 65 Karnovol u Storemu Grodu, Domagoj Franetović, 7. r.
 67 Naši kampaneli, Andreo Huljić, 5.r.
- OŠ Petra Kružića, Klis**
- 69 S ponistre gledan, Ivan Noa Boban, 3.r.
 70 Tvrda stina, Filip Božinović, 3.r.
 71 Čolice, Rahela Buljubašić, 1.r.
 72 Moj jezik, Mare Odža, 5.r.
 73 Dalmacijo, Margarita Valenta, 3.r.
- OŠ Pujanki, Split**
- 75 More, Leona Akrap, 6.r.
 76 Splite moj, Ivan Banić, 6.r.
 77 Košnica, Marin Benović, 2.r.
 78 Pod ponistron, Nina Borši Čizmić, 4.r.
 79 More, Klara Brzica, 4.r.
 80 Moja lipa Šolta, Nikolina Cecić, 6.r.
 81 Splisko more, Ana Jurić Grgić, 4.r.
 82 Lito u Splitu, Lea Jurić Grgić, 4.r.

- 83 Moja pisma, Ivan Klarić, 6.r.
 84 Čovik , Ivan Klarić, 6.r.
 85 Zlato, Dora Knežić, 2.r.
 86 Splite - grade moj, Stela Lončar, 6.r.
 87 Ugota, Maja Radman, 8.r.
 88 Sve je boje, Duje Sirišćević, 4.r.
 89 Veliki svit, Nina Stojanović, 2.r.
 90 Moj ribolov, Lovre Tudor, 4.r.
 91 More, Paola Tudor, 6.r.
- OŠ Split 3, Split**
 93 Moj ribolov, Toma Kaliterna, 2.r.
- OŠ Supetar, Supetar**
 95 Moja meštrovica, Ivan Cvitanić, 8.r.
 96 Virujen u jubov, Marko Kusanović, 7.r.
 97 Zajubjen, Luka Kuščević, 6.r.
 98 Oću - neću, Rita Litović, 7.r.
 99 Jubov, Nera Mandić, 7.r.
 100 Laku noć, Mikaela Pivalica, 7.r.
 101 Jubov, Luka Šerić, 7.r.
 102 Jubov, Amalija Tomičić, 6.r.
- OŠ Trstenik, Split**
 104 Moja rojena, Lana Bulić, 3.r.
 105 Lipa moja, Ava Mihovilović, 3.r.
 106 Zem'ja moji' pradiđova, Anđela Nevistić, 3. r.
- OŠ Vis, Vis**
 108 Kad gren lovit ribu, Željko Blagojević, 5.r.
 109 U poje, Stipe Ivčević, 5.r.
 110 Moja maška, Neo Makar, 5.r.
 111 Šparoge, Ana Pečarević, 7.r.
 112 Gren lovit ribu, Luka Penić, 5.r.
- OŠ Visoka, Split**
 114 Dok se sićam lita, dotiče me more, Dorotea Filipović, 8.r.
- OŠ Vladimira Nazora, Postira**
 117 Dol, Izabela Kusanović, 5. r.
 118 Slavuj i magarac, Izabela Kusanović, 5. r .

OŠ Bol, Bol

123 Prožničanin u New Yorku, Nina Ivelić, 1.r.

124 Čikulota, Arsen Kojdić, 5.r.

OŠ Bol, Split

126 Koji je dar najboji, Leona Težulat, 3.r.

127 Kolika može bit srića, Leona Težulat, 3.r.

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

128 Keksi su moji, Adrian Dujam Jakir, 5.r.

130 Priča mi moj dida, Lara Sokol, 5.r.

131 Školski život davnih dana, Lucija Šošić, 5.r.

133 Crnokosa vila s Vruje, Marijela Tomaš, 8. r.

134 Brejanska limena glazba, Grgur Vrcić, 5.r.

OŠ Grohote, Grohote

136 E ćerce moja, Tea Pipunić, 7.r.

138 Tužni doživljaj, Toni Vicenco Sinovčić 3.r.

OŠ Jelsa, Jelsa

139 Moj otac na stroži u vojsci, Miko Bojanić, 6.r.

140 Moje misto, David Galić, 4.r.

141 Pod sviću, Mari Huljić, 6.r.

142 Susidov vartal, Luka Milatić, 6.r.

OŠ kneza Trpimira, Kaštel Gomilica

143 Di kamen jubi more, Lucija Berket, 5.r.

144 Balatura moga dida, Toma Jelavić, 5.r.

145 Štrada, Karmel Šarac, 5.r.

OŠ Lučac, Split

146 Prvo litnje kupanje, Lana Barić, 3.r.

147 Luda mater, Laura Dodig, 3.r.

148 Šušur o' vikleri, Lara Pavela, 3.r.

149 Nono berekin, Victoria Roza Wilcox, 3.r.

OŠ Petra Perice, Makarska

150 Nikola Funcut, Laura Dundić Ljubičić, 8.r.

152 Ganga, Ivan Talaja, 8.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad

153 Kako je ugotica finila na sud, Domagoj Franetović, 7.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

154 Tereza pjeva, Eva Capković, 5.r.

156 Da čela, osa!, Ketrin Jerčić, 6.r.

158 Šumarelo, Marin Martinić, 5.r.

OŠ Supetar, Supetar

159 Štajun od koronja, Mirena Derado, 6.r.

160 Jubavni razgovori

Autor: Daniela Lučić,

Igrokaz izveli učenici 3.r. OŠ Jelsa

Dodatak

167 Ča od Splita do Šolte i Hvara, Mira Muhoberac

170 Govori zavičaja, Željka Alajbeg

171 Kad se dica zapričaju na govorima svoga kraja,
Damir Šarac

173 Njegovanje zavičajnog govora, Mirela Mijić

Likovni radovi

Tea Pipunić, 8.r., Lana Pavlović, 6.r., Lina Blagaić, 7.r.

Bepo Begović, 1.r., Ella Buktenica, 1.r., Maja Firizin, 6.r.

Toni Firizin, 1.r., Nikol Radić, 6.r., Mia Škrabanić, 6.r.

Antonio Čulić, 1.r., Luka Brižić, 1.r., Petra Škrabanić, 7.r.

Tonći Cecić, 6.r., Marin Elezović, 8.r., Marin Bajić, 8.r.

Voditelj Likovne grupe: Bruna Ovčar

OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2019

Nečujam nas je ispratio u suncu i s laganim vjetrom te s mnogo adrenalina ispunjena hrvatskom pjesničkom baštinom, koji se prenio u program na brodu Polaris, na kojemu je sudjelovalo, interpretirajući svoje pjesme, deset učenika izabраниh u velikoj konkurenciji na ovogodišnjem natječaju.

Svečanost važne obljetnice i predivno druženje nastavljeno je plovidbom prema Starome Gradu na Hvaru. Naime, ove se godine obilježava 450. obljetnica objavljivanja antologijskoga djela *Ribanje i ribarsko prigovaranje* Petra Hektorovića, koji je Marulu u čast brodio u Nečujam. Zato smo posjetili i Hektorovićeve Tvrdalj, ribnjak i renesansni vrt, a ravnatelj Muzeja Aldo Čavić upoznao je sudionike sa životom i djelom renesansnog plemića, književnika i arhitekta...

Mira Muhoberac

**OŠ Grohote, Grohote, Šolta
2019**

ISSN 1845-4852